

ת"פ 61030/02/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד עואודה, נד'אל שלאדה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 יוני 2016

ת"פ 61030-02-15 מדינת ישראל נ' עואודה (עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המאשימה

על ידי ב"כ עו"ד חגית זכאי סלע

נגד

הנאשמים

1. מוחמד עואודה (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד שירן ברגמן

2. נד'אל שלאדה (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד קטי צווסקוב

הכרעת דין

כתב האישום

1. הנאשמים אינם תושבי מדינת ישראל ולא היו בעלי היתר לכניסה לישראל או שהייה בה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

2. על פי כתב האישום, ביום 11.2.15 בשעה 21:00 לערך, הגיע **נאשם 1, מוחמד עואודה**, לתחנת מוניות בפתח תקווה. הוא פנה לנהג מונית, מר **ע מ [המתלון]** וביקש ממנו לנסוע לעיר רמלה, והשניים ניגשו למונית והחלו בנסיעה. בהגיעם לרחוב הרצל בעיר רמלה מסר נאשם 1 למתלון שטר של 200 ₪ עבור הנסיעה והמתלון החזיר לנאשם 1 עודף. אז ביקש נאשם 1 מהמתלון להמשיך בנסיעתו לכיוון אזור המכונה "הגטו". באותה עת התקשר נאשם 1 ל**נאשם 2, נדאל שלאדה**, ותיאם עמו, לכאורה, כי יאסוף אותו עם המונית והם ילכו יחד לסעוד במסעדה. כל זאת, שעה שהשניים התכוונו, למעשה, לשדוד את המתלון.

המתלון המשיך בנסיעתו בהתאם להכוונת נאשם 1, עד שנאשם 1 הורה לו לעצור בסמוך לצומת מצליח. נאשם 1 פתח את הדלת הקדמית של המונית ונשאר בה. לפתע הגיעו נאשם 2 ואדם נוסף, שזהותו אינה ידועה למאשימה, פתחו את דלת הנהג ויחד עם נאשם 1 התנפלו השלושה על המתלון והיכו אותו באמצעות אגרופיהם, תוך שאחד מהם צועק "צא מהמונית". המתלון החל להימלט רגלית כשהוא חבול בפניו.

הנאשמים נכנסו אל המונית ונמלטו מהמקום באמצעות המונית, תוך שנטלו עמם את חפציו האישיים של המתלון, כ-1,500 ₪ במזומן, כרטיסי אשראי וטלפון סלולארי מסוג איפון 5.

בשעה 21:35 לערך עצר המתלון נהג מונית אחר שחלף במקום, ויחד הם דיווחו ל"מוקד 100" על אשר אירע. עמוד 1

בעקבות הדיווח אותרה המונית באמצעות חברת איתוראן כשהיא נוסעת בכביש 443, לכיוון מזרח. לפיכך בוצעה חסימה על ידי משטרת ישראל, על מנת לבלום את הנאשמים ולתפוס אותם.

בעקבות המחסום נוצר עומס תנועה בצומת שילת ובמקום התאספו שוטרים ואזרחים. בשלב מסוים הגיעו הנאשמים לכיוון המחסום, כאשר נאשם 1 נוהג במונית ונאשם 2 יושב לידו. תוך התעלמות מוחלטת מעומס התנועה וממחסום המשטרה, החל נאשם 1 לזגזג בין הנתיבים על מנת לעקוף כלי רכב. הוא המשיך בנסיעה מהירה בסמוך לשוטר בשם **יניב שמש [שמש]**, שלבש מדי משטרה, ואילץ אותו לזוז הצידה במהירות, על מנת להימנע מפגיעה. בהמשך סטו הנאשמים במהירות סטייה חדה מנתיב שמאל לנתיב ימין, והתנגשו במספר כלי רכב, שפרטיהם פורטו בכתב האישום. המונית נעצרה רק לאחר התאונות המרובות שנגרמו.

הנאשמים נמלטו מהמונית בריצה לכיוונים שונים, כאשר שוטרים דולקים אחריהם תוך קריאות לעצור וירי באוויר. נוסף על כך נורה ירי לפלג גופו התחתון של נאשם 1. רק לאחר המרדף הרגלי נעצרו שני הנאשמים. כתוצאה מהמרדף אחד ממתנדבי המשטרה נפל ונפצע בידו.

3. נטען כי הנאשמים במעשיהם גרמו למתלונן נזק פיזי ונפשי והוא נזקק לטיפול רפואי. כתוצאה מהתאונות נגרם נזק משמעותי למונית ועלות התיקונים הוערכה בכ-140,000 ₪.

4. לפיכך הואשמו הנאשמים בביצוע שוד בנסיבות מחמירות, בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, **התשל"ז-1977 [החוק]**, סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332 ביחד עם סעיף 29 לחוק, שהייה בלתי חוקית בישראל, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, **התשי"ב-1952** ונאשם 1 הואשם גם בנהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38 לפקודת התעבורה **[נוסח חדש]**, **התשכ"א-1961 [פקודת התעבורה]**.

תשובת הנאשמים לאישומים

5. הנאשמים הודו בשהייה בלתי חוקית בישראל, ותו לא. לדבריהם, נכנסו לישראל על מנת לחפש עבודה, עבדו תקופה קצרה בישראל והיו בדרכם חזרה למחסום נעלין, על מנת לצאת מישראל, כאשר נקלעו למהומה בכביש 443. מאחר שידעו כי שהותם בישראל מהווה עבירה, החלו במנוסה ואז נתקלו בכוחות המשטרה. ואולם אין להם כל קשר לשוד או לגניבת המונית. לפיכך כפרו שני הנאשמים בכל יתר העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

מתי ניתן להשתית הרשעה על ראיות נסיבתיות?

6. אין מחלוקת בדבר העובדה שהראיות בתיק הן נסיבתיות. טענת המאשימה שלפיה הנאשמים הם ששדדו את נהג המונית וביצעו את כל המיוחס להם בכתב האישום מתבססת על צירוף של ראיות, שאף אחת מהן אינה ראייה ישירה, חד משמעית, שמצביעה על מי מהשניים כשודד. הראיות שעליהן מבקשת המאשימה להתבסס הן כאלה שמוכיחות קיומה של נסיבה, שעל פיה ניתן להסיק דבר קיומה של עובדה, הדורשת הוכחה.

נקבע, לא אחת, כי אין בשוני בין ראיות ישירות לראיות נסיבתיות בכדי למנוע את האפשרות להרשיע נאשם על סמך ראיות נסיבתיות בלבד. עוד נאמר, כי הרשעה אשר מתבססת על ראיות נסיבתיות היא אפשרית, אף במצב שבו כל אחת מהראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, איננה מספיקה לצורכי הרשעה, ובלבד שמשקלן המצטבר של הראיות הנסיבתיות אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 2460/15 **תאבת ג'בארין נ' מדינת ישראל** [4.5.16] **[עניין ג'בארין]**, פסקה 50 והאסמכתאות המוזכרות שם).

7. כיצד יש לבחון ראיות נסיבתיות ולהסיק מהן מסקנות? נקבע בעניין **ג'בארין**:

51. הדרך המקובלת להסקת מסקנות בהתבסס על ראיות נסיבתיות, היא לפי "**המבחן התלת שלבי**". ראשית, על בית המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית, בפני עצמה, ולקבוע האם ניתן להשתית על אותה ראיה ממצאים עובדתיים. בשלב השני, יש לבחון, האם מסכת הראיות בכללותה מקימה מסקנה לכאורית, לפיה הנאשם אחראי למעשים המיוחסים לו. למסקנה לכאורית זו, ניתן להגיע על יסוד צירופן של מספר ראיות נסיבתיות, גם יחד, תוך הערכה מושכלת של הראיות הללו, ובהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. לבסוף, בשלב השלישי, ולאחר שהוכחה, לכאורה, אשמתו של הנאשם, עובר הנטל הטקטי אל כתפיו ועליו להציע הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות, הסבר אשר עשוי להטיל ספק סביר בהנחה המפלילה העומדת נגדו (ע"פ 2681/15 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (14.2.2016); ע"פ 3652/14 **כנעאני נ' מדינת ישראל** (28.12.2015); ע"פ 4401/13 **אנורי נ' מדינת ישראל** (9.12.2015)).

52. ספק סביר עשוי להתעורר מן הראיות הנסיבתיות, כאשר ניתן להסיק מהן מסקנה הגיונית וסבירה, המתיישבת, בנסיבות העניין, עם חפותו של הנאשם, מסקנה אשר ההסתברות לקיומה אינה קלושה, ויש לה אחיזה בחומר הראיות (ע"פ 6244/12 **סבאענה נ' מדינת ישראל** (11.11.2015); ע"פ 3974/92 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 565 (1993) ע"פ 6359/99 **מדינת ישראל נ' קורמן**, פ"ד נד(4) 653 (2000). לצד זאת נקבע, כי אף אם הנאשם אינו מספק הסבר המקים ספק סביר בדבר אשמתו, יידרש בית המשפט לבחון, ביוזמתו, סבירותה של אפשרות אחרת התומכת בחפותו של הנאשם, גם אם היא אינה מתיישבת עם קו ההגנה שנגקט על ידו, אך זאת כל עוד אפשרות זו עולה ממכלול הראיות (ע"פ 2661/13 **יחיב נ' מדינת ישראל** (18.2.2014); ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5) 221 (3.7.2002). ע"פ 5706/11 **רון נ' מדינת ישראל** (11.12.2014)). סופו של דבר, רק כאשר המסקנה המפלילה היא האפשרות ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, ניתן להרשיע נאשם על בסיס הראיות הנסיבתיות, גם אם אין בנמצא ראיות ישירות המלמדות על אשמתו של הנאשם (ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאף** (21.1.2015); ע"פ 2406/09 **אלבו נ' מדינת ישראל** (15.9.2010); ע"פ 10479/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.6.2009)).

וראו גם ע"פ 4205/14 **נחום בן יצחק נ' מדינת ישראל** [29.5.16], פסקה 53, מפי כבוד השופטת ברק-ארז.

מסכת הראיות

8. אין מחלוקת לגבי עובדות הרקע הבאות: בשעה 21:00 לערך ניגש אדם אל **נהג המונית, ע מ**, בפתח תקווה, תחנת ארלוזורוב - כפר גנים. אותו אדם היה לבדו. הוא ביקש מנהג המונית לנסוע לרמלה. בהגיעם לרחוב הרצל ברמלה שילם הנוסע לנהג המונית 120 ₪ ואז ביקש ממנו להמשיך לנסוע. הנהג שאל לאן והנוסע אמר שיצלצל לחבר שלו, כדי לשאול אם הוא רוצה ללכת עימו לאכול ב"אבו חליל" בלוד. הנוסע אכן התקשר למישהו, דיבר בערבית ולמיטב הבנתו של נהג המונית, אכן שאל את האחר אם הוא רוצה ללכת לאכול ואף אמר לו להביא את חברתו, סוזאן. נהג המונית נסע לכיוון צומת מצליח ובשלב מסוים ביקש ממנו הנוסע לעצור ולהמתין לחברו. הנהג עשה כן, הנוסע פתח את דלת המונית ונשאר לשבת במונית, ואז מישהו פתח את דלת הנהג והונחתו מכות ואגרופים על הנהג, לרבות אגרוף

בפניו. המכות באו הן מבחוץ, מידי התוקפים שהצטרפו, הן מתוך המונית, מידי הנוסע. התוקפים צעקו לנהג לצאת מהמונית, הוא עשה כן וברח. כל השודדים - שניים נוספים, מלבד הנוסע הראשון - נכנסו למונית ונסעו. נהג המונית ראה שהם נסעו לכיוון רחובות (ת/24, ת/25, ת/26 ועדותו של הנהג בבית המשפט).

לאחר שנתקבלה קריאה ברשת הקשר המשטרתית כי היה שוד של מונית וכי המונית נוסעת לכיוון מודיעין/גינתון, בכביש 443 לכיוון מזרח (לאחר שבתחילה היה דיווח שהיא נוסעת לכיוון רחובות), הוקם מחסום באזור צומת שילת, מכיוון מערב למזרח, באיזור של תחנת הדלק סונול. במקום הועמדו שוטרים, ניידות משטרה, ובנוסף - ניידות נוספות נסעו לאותו אזור. במקום נוצר פקק תנועה. ניתן לקבל תמונה על פרישת הכוחות באזור (גם אם אין הסכמה של הסניגורים על מיקומם של הנאשמים בשטח ונתיב בריחתם), וזאת בעזרת תרשים שערך רס"ב **רועי זמיר** [זמיר], ראש צוות חוקרים בתחנת מודיעין שהיה אחד האחראים על החקירה, כדי לסייע לעצמו בחקירה, על סמך דוחות הפעולה השונים (ת/43).

ראיות התביעה - בתמצית

9. התביעה מתבססת על זיהוי הנאשמים כמי שיצאו ונסו מהמונית הגנובה, זיהוי שנעשה על ידי השוטרים שהשתתפו ביצירת המחסום, שוטרים שהגיעו לזירה ושניהלו מרדף אחרי השודדים, ושוטרים שעצרו אותם. עוד מתבססת התביעה על מחקרי תקשורת שבוצעו בין מכשיר טלפון שנתפס על נאשם 2 לבין מכשיר טלפון שנמצא במונית, שאותו מייחסת המאשימה לנאשם 1. התביעה מתבססת על כך שאחד מהשוטרים ירה לעבר פלג גופו התחתון של השודד שיצא מדלת הנהג במונית, ונאשם 1 נמצא ירוי ברגלו. נוסף על אלה מתבססת התביעה על גרסאות בלתי הגיוניות או שקריות שמסרו הנאשמים, וזאת לאחר שהחליטו למסור גרסה, שכן נאשם 1 שמר בתחילה על זכות השתיקה ונאשם 2 מסר, בין היתר, כי יש לחקרו בשב"כ שכן הוא עצור בטחוני. ומעט יותר בפירוט:

נהג המונית שנשדד לא יכול היה לזהות את הנאשמים, אף שמלכתחילה, בחקירתו, סבר שיוכל לזהות את זה שפנה אליו בפתח תקווה, הזמין את הנסיעה ונסע עימו עד המקום שבו הותקף ונשדד [יכונה **השודד הראשון**]. הוא תיאר אותו כגבוה, כבן 40, בעל עיניים כהות, שיער שחור קצוץ, לבוש שחורים ובעל מבטא ערבי. בבית המשפט הסביר שלא הצליח, בסופו של דבר, לזהות את מי שנסע עימו כי "זה היה בהפתעה גמורה". את אחד משני תוקפיו שבאו מחוץ למונית תיאר כ"גבוה שרירי... גדול בריא בריון" (ת/24, ת/25, ת/26 ועדותו של הנהג בבית המשפט).

מבחינת המשטרה, הארוע החל כאשר התקבל בקשר המשטרתית דיווח על מונית שמספר הרישוי שלה 88-638-25 שנשדדה (ת/16 ו-ת/16א). עקב הדיווחים שהתקבלו מחברת איתוראן בדבר כיוון הנסיעה של המונית הוקם מחסום משטרתית בצומת שילת, על כביש 443, וניידות יצאו לאזור. ראיות התביעה מתבססות כאמור, בין היתר, על עדויות של השוטרים המעורבים בארוע. אחרי שני השודדים התנהל מרדף ושוטרים דלקו אחריהם מרגע יציאתם מהמונית. דא עקא, שכל מי שרדף אחרי השודד שיצא מדלת הנהג איבד עימו קשר עין, לפרקי זמן קצרים, והזיהוי של נאשם 1 כמי שיצא מדלת הנהג נעשה על פי לבושו, מבנה גופו ומאפיינים נוספים, כפי שיפורט בהמשך. גם לגבי נאשם 2 אין עד שראה אותו יוצא מהמונית ושעקב אחריו עד שנעצר. יש שוטרים שראו את מי שיצא מדלת הנוסע במונית, ומסרו תיאור, ונאשם 2 נתפס אחרי שנצפה על ידי שוטרים אחרים, כשהוא רץ בשולי הכביש, בסמוך למקום ההתרחשות.

במהלך המרדף, ירה אחד השוטרים (**רפאל שמיר**) לעבר פלג גופו התחתון של החשוד שיצא מהמונית מדלת הנהג. נאשם 1 נמצא יריו ברגלו. שמיר, השוטר שירה, סבר שלא פגע בשודד הנמלט, שהמשיך במנוסתו לאחר הירי.

עוד מתבססת התביעה על מחקרי תקשורת וקשרי טלפון: במונית נמצא מכשיר טלפון ליד מושב הנהג (שם ישב השודד הראשון), מכשיר שלא שייך לנהג המונית (**ת/29** - מזכר של יניב אחדות, **ת/30** - מכשיר הטלפון, **ת/44**, עדות **יצחק שגב** ועדות **יניב אחדות**). מספרו **052-8162230** [יכונה ה-052].

על גופו של נאשם 2 נתפס מכשיר טלפון שמספרו **054-3001584** [יכונה ה-054].

לגבי שני המכשירים הוצאו מחקרי תקשורת, בוצעו איכונים, נערכו "דוחות תובנות" וניתנו חוות דעת מומחים (**ת/32, ת/34, ת/45, ת/46** ו-**ת/47**). מאלה עולה, כי ה-052 מאוכן בהתאם למסלול שתיאר נהג המונית - בפתח תקווה ומחלף ירקון סמוך לפני השעה 21:00 ובצומת מסובים 9 דקות אחרי השעה 21:00 (השעה שבה העיד נהג המונית כי השודד הראשון נכנס למונית בפתח תקווה), באצטדיון העירוני ברמלה ב-21:27, ובאזור מצליח - מקום ביצוע השוד, ב-21:30 (בדיוק כפי שהעיד נהג המונית). בהמשך מאוכן ה-052 באזור מושב עזריה. עוד עולה כי מתקיימת תקשורת רבה מאד בין ה-052 ל-054, לרבות שיחת טלפון בשעה שבה, לפי עדות נהג המונית, השודד הראשון התקשר לחברו, כדי לשאול אותו אם הוא רוצה ללכת לאכול, סמוך לפני שהנהג הותקף. ה-054 מאוכן, אף הוא, בפתח תקווה סמוך לשעה 21:00 וסמוך לרמלה וברמלה החל מ-21:15. גם הוא מאוכן באצטדיון ברמלה בשעה 21:28, בעת שיחת הטלפון שנכנסה אליו מה-052, ובאזור צומת מצליח, מקום ביצוע השוד, באזור היציאות הדרומיות של רמלה, ב-21:32 וב-21:36 הוא מאוכן באתר כפר דניאל, החולש על כביש 1.

עמדת ההגנה - בתמצית

10. כפי שאפרט בהמשך, הסניגורים טוענים כי אין די בראיות התביעה כדי לבסס הרשעה. לטענתם, לא ניתן להבנות מטענות בדבר אי סבירות בגרסאות הנאשמים, שכן כדי שגרסאות אלה תשמשנה לחובת הנאשמים, היה על המאשימה להניח תשתית, שאותה יכלו שקרי הנאשמים (או המנעותם מלתת הסברים סבירים) לחזק. בהעדר "יש" כאמור, לא יכול ה"אין" להשלים את החסר.

לדבריהם, לא ניתן להתבסס כלל על הזיהוי של השוטרים. ראשית, יש סתירות רבות בין התיאורים השונים - הן בין הגרסאות של אותו שוטר לבין עצמן, הן בין השוטרים השונים. שנית, לאיש לא היה קשר עין רציף עם מי מיוצאי המונית, עד מעצרו של הנאשמים. שלישית, היו מחדלי חקירה חמורים, היוורדים לשורש התשתית הראייתית. אלה גם מכרסמים בראיות הקיימות וגם משליכים על יכלתם של הנאשמים להתגונן. כך, למשל, אין מחלוקת שבסמוך לאזור הארועים הייתה כיתת חיילים, שראתה את המרדף אחרי נאשם 1, אך איש מהם לא הובא לעדות. נאמר גם, שמי מהחיילים דרך את נשקו; מי לידנו יתקע שהיריה שפגעה ברגלו של נאשם 1 לא נורתה על ידי אחד החיילים, שראה אותו במנוסתו, ולא על ידי השוטר רפאל שמיר, שאף ציין כי סבר שלא פגע בנאשם? נוסף על כך - לא בוצעה בדיקת התאמה בין הקליע שפגע בנאשם לבין כלי הנשק של השוטר היורה. כך, למשל, לא נלקחו טביעות אצבע ממכשיר הטלפון הנייד שנתפס במונית והמיוחס לנאשם 1. הסניגורים ציינו כי התזה של המאשימה, שלפיה מי שביצע שוד ומנסה לחמוק מהמשטרה יבחר לרוץ דווקא על הכביש, אינה הגיונית. עובדה זו מתיישבת טוב יותר דווקא עם גרסת הנאשמים, כי הם היו בדרכם בחזרה למחסום נעלין כאשר נתקלו בשוטרים ובכל ה"בלאגן".

נאשם 1

11. התשתית הראייתית לחובת נאשם 1 מבוססת על זיהוי של מספר שוטרים אשר רדפו אחריו, אך כולם איבדו עימו קשר עין לזמן קצר בשלב כזה או אחר. אחד השוטרים שרדף אחרי השודד שיצא מדלת נהג המונית ירה לעבר פלג גופו התחתון בתחילת המרדף. השוטר חשב כי לא פגע בנמלט. כאשר נאשם 1 נתפס הוא נמצא יריו ברגלו. לטענת המאשימה, ה-052 שנמצא במונית שייך לנאשם 1. טענה זו מתבססת במידה רבה על כך שלטענתה, קיימות ראיות לקשר בין נאשם 1 לנאשם 2 בקשר לביצוע השוד, והמסקנה המתבקשת היא שה-052 שייך לנאשם 1. עתה נפרט.

הראיות

12. **רפאל שמיר [שמיר]** משמש מתנדב בתחנת מודיעין במשטרה, ביחידת התנועה, מאז 1999. במועד הארוע היה לקראת סוף משמרתו, בניידת עם **משה שיפמן [שיפמן]** - מתנדב אף הוא במשטרה. הם שמעו בקשר על ארוע שוד המונית וכאשר הדיווח החל לדבר על כך שהיא נוסעת לכיוון צומת שילת על כביש 443, עצר ואז חלפה על פניו הניידת של ראש המשמרת (על פי מספרה), שבה ישבו **שמשי ושמואל שאול [שמוש]**. הם נסעו בעקבות אותה ניידת והצטרפו לניידות שכבר עמדו על כביש 443, מול תחנת דלק "סונול" וביצעו חסימה של שלושה נתיבים, כשהם נכנסים בניגוד לכיוון התנועה. ניידת ראשונה (ובה המתנדבים של יחידת הסיור) עמדה בנתיב הימני ביותר, הניידת של ראש המשמרת עמדה בנתיב הסמוך - הנתיב השני מימין, ושמיר העמיד את הניידת שלו קצת באלכסון, בנתיב השלישי עם חריגה לנתיב הרביעי, המאפשר פניה שמאלה לכביש 446. הוא יצא מהניידת ועמד מאחוריה, לכיוון מזרח. בקשר הגיע דיווח שממנו למד שמיר שהמונית נמצאת צומת אחד מערבה מהם, על כביש 443, והם הבינו שהרכב קרב לכיוונם. מהר מאד הוא החל לשמוע קולות של התנגשויות ושמעו את הרכב "מפלס דרכו" בציר, עד שראה ג'יפ שעמד בנתיב האמצעי מתרומם באוויר, כנראה מעצמת החבטה. שמיר הבהיר שבהתאם לכלל התמונה שהצטיירה עד אותו רגע, קרי: דיווח על מונית שנשדדה, על ידי שני בני מיעוטים, כאשר מצבו של נהג המונית שנשדד לא היה ידוע, לימד על ביצוע פשע חמור. כאשר ראה כיצד המונית מתנגשת בכלי הרכב האחרים, "היה ברור לי שמדובר בעברייני שלא סופר אותנו, אין לו עכבות מבחינתי". הוא עמד במרחק כ-15 מטר מהמונית, עם נשק שלוף, והתקדם רגלית אל מאחורי הג'יפ ואז ראה את שתי הדלתות הקדמיות של המונית נפתחות - אחת מכל צד - ומכל אחת יצא אדם והחל לרוץ. שמיר התמקד בנהג, שהחל לרוץ לכיוונו, תוך נסיון לעקוף את שמיר. הוא עבר משמאל לשמיר, במרחק כשני מטר, והמשיך לכיוון גדר ההפרדה בין הנתיבים, בכוונה לעבור לנתיב הנגדי (הצפוני) לכיוון תחנת הדלק של סונול שילת. באותו רגע נראה לו הנהג הנמלט גברתן, כלומר בעל מבנה רחב (כך הבהיר בעדותו), בגובה כ-1.80 מטר ("יותר גבוה ממני", כדברי שמיר). למיטב זכרונו, השודד לבש בגדים כהים, אך הוא הבהיר כי אין לו יכולת לזכור פרטים בצורה טובה, שכן מתוקף תפקידו ביחידת התנועה, הוא מיומן להתמקד בעבירות שהוא רואה מול עיניו ולאכוף את החוק. כאשר ראה את השודד מנסה להמלט, הוא ואחרים צעקו לו לעצור. אז שמע ירי ובדיעבד התברר לו שהיה ירי באוויר על ידי **שמוש**. לאחר אותו ירי אזהרה באוויר, ומאחר שלתפיסתו של שמיר מדובר היה במצב שהיה בו כדי לסכן אנשים, הוא ירה לכיוון פלג גופו התחתון של הנמלט, במטרה לעוצרו. זה היה עוד לפני שהשודד עבר את גדר ההפרדה, אלא שמיד אחר כך, השודד דילג מעל גדר ההפרדה והמשיך לרוץ לכיוון תחנת דלק. שמיר לא ירה בשנית, מאחר שהעריך כי מאותו רגע כבר הייתה סכנה לפגיעה באחרים. שמיר לא ידע בכלל אם פגע בנמלט, אם לאו, כי הוא המשיך לרוץ והוא העריך כי לא פגע בו. שמיר המשיך לרוץ אחרי השודד, ולמרדף הרגלי הצטרפו נוספים. בשלב מסוים ברח הנמלט למתחם תחנת הדלק, לפנצ'ריה, ושמיר איבד קשר עין איתו. כשהגיע למתחם תחנת הדלק החל, ביחד עם אחרים, בסריקה רגלית ושמע אנשים צועקים

שהנמלט ירד לכביש וברח לכיוון מערב, ואז אחרים המשיכו במרדף (פרוטוקול 27.12.16, עמודים 16 - 20).

סיגורו של נאשם 1 שאל את שמיר מדוע העובדה שהידיעה בקשר כללה את המידע שמדובר בשני בני מיעוטים לא באה לידי ביטוי לא בדוח הפעולה שרשם ולא כאשר מסר עדות על הארוע במשטרה. שמיר השיב כי אינו יודע מדוע. כך גם נשאל מדוע לא רשם בדוח הפעולה שלו שהג'יפ שנפגע מההתנגשות של המונית בו "התרומם באוויר", והשיב שבאופן כללי - אין מדובר בסיטואציה שהיא יום יומית עבורו ויתכן שהשמיט פרטים מסויימים. בחקירה החוזרת הוברר כי התאור שהג'יפ התרומם באוויר כן נמסר בהודעה שנגבתה משמיר אחרי הארוע. הובהר, כי נגבתה הודעה משמיר ולא הסתפקו בדוח הפעולה בשל היותו מעורב בארוע של ירי לעבר חשוד. הוא אישר שבארוע גם שמוש ירה ומאחר יותר נודע לו שהיה גם יורה נוסף, דבר שלא היה מודע לו בזמן אמת. הוא ציין כי בהמשך היו חיילים שיצאו מכלי רכב סמוכים, אך לא בנקודת הזמן שבה יצאו השודדים מהמונית והחלו לברוח. אשר לתיאורו של הנהג כגברתן, גבוה ורחב, לעומת שוטר אחר שתיאר אותו כרזה, אמר שמיר: "... אני לא מורגל בכאלה ולכן יכול להיות שהסיטואציה נראתה לי מאיימתולכן הוא נראה לי מאיים והאופן שהוא פרץ ורץ הפכה אותו בעיני ל... ש: גברתן, גבוה ורחב? ת: כן". שמיר נשאל מדוע לא ציין מלכתחילה שהנהג הנמלט לבש בגדים כהים והשיב שלא יכול היה להעיד על כך באופן ברור. כשנשאל שוב, השיב אך סייג ואמר שזה למיטב זכרונו. לשאלות הסיגורית של נאשם 2 השיב כי לא היה שותף למרדף אחרי נאשם 2 ומה ששמע לגבי מעצרו בהמשך, שמע מאחרים, בדיעבד (פרוטוקול 27.12.16, עמודים 20 - 26).

13. **יניב שמש** תפקד בארוע כראש המשמרת. הוא תיאר באופן דומה ל**שמיר** את ההגעה למקום ואת יצירת החסימה. זו בוצעה, לדבריו, מול תחנת הדלק, כ-500 מטר לפני צומת שילת, בנתיב ממערב למזרח. ניידת הוצבה כקילומטר לפני המחסום, בכניסה המערבית למודיעין, על מנת שתתן לשמש אינדיקציה כשהמונית מתקרבת. ואכן, ניידת הבילוש הודיעה שהמונית מתקרבת ונסעה בעקבותיה (ר' עדותו של **מוטי אַיִש** [אַיִש] בפסקה 16 להלן). שמש עמד מחוץ לניידת, בקצה הפקק שנוצר, בנתיב השמאלי אם מסתכלים בכיוון התנועה. המונית הגיעה לכיוונו במהירות גבוהה. הוא נאלץ לזנק ימינה, כדי לא להדרס, שכן ראה שהמונית אינה מתכוונת לעצור. ואכן, המונית המשיכה ללא עצירה, תוך ניגוח כלי הרכב בדרך, עד שהגיעה למחסום, שם נתקעה בג'יפ לבן ונעצרה. שמש רץ אחרי המונית ברגע שחלפה, בעודה מנגחת כלי רכב, ונורו מספר יריות בעבר, "ירי מעצר חשוד" כהגדרתו. כשהמונית נעצרה "בוצעה פריקה מהרכב". מצד שמאל יצא בן אדם לבוש שחור - חולצה שחורה, מכנס שחור. מצד ימין יצא בן אדם שמנמן עם חולצה אופווייט חום והם התחילו לרוץ. הוא היה במרחק 10 - 15 מהשודדים כשהם יצאו מהרכב. התאורה הייתה תקינה והכל מואר. שמש התביית על הנהג שקפץ מעל מעקה הבטיחות והתחיל לרוץ לכיוון תחנת הדלק לצומת שילת. שמש ואחרים רדפו אחריו וכשהגיעו לתחנת הדלק עצר את המרדף כי היו שם חיילי צה"ל, ליד עמדת מילוי האויר, שדרכו נשקים. שמש ביקש מהם לא להתערב ושיפרקו את נשקיהם. הוא ראה שה**בלש מוטי אַיִש** ו**שמוש** המשיכו במרדף אחרי הנהג, הוא עצר וחזר למקום התאונה כי שמע בקשר שיש פצועים במקום. בינתיים שמע גם שה**שוטרים יוסי הררי** [הררי], **ורגינה ברודובסקי** [רגינה] דיווחו שעצרו את הנמלט השני, והוא חזר למקום התאונה. אז שמע בקשר שיש רכב שנוסע נגד כיוון התנועה ומישהו רץ על הכביש. הוא לקח את הניידת ונסע לכיוון מערב, וזיהה שהתנועה לכיוון תחנת הדלק מנטה נעצרה. הוא ראה את **אַיִש** רוכן על הנהג שברח ומנסה לאזוק אותו. הנהג התנגד, אז שמש נתן לו "בוקס לפנים ולאחר מכן שוקר לכיוון הגב, העורף בשביל שיירגע כדי שנוכל לאזוק אותו ואחר כך אזקנו אותו". שמש אישר כי האדם שאותו ראה שכוב על הרצפה היה אותו נהג שיצא מהמונית, שאותו זיהה לפי הביגוד, וגם לפי השיער - הוא היה קצוץ-שיער, או קירח (פרוטוקול 27.12.15, עמודים 26 - 29).

סניגורו של נאשם 1 שאל את שמש מדוע בשום מקום, עד עדותו בבית המשפט, לא ציין שהאדם שגיש תפס הוא אותו אדם שמש רדף אחריו לאחר שיצא מהמונית. שמש השיב כי אין לכך סיבה. לענין היריות ששמע בתחילת הארוע ציין כי אינו יודע אם הן נורו שניה לפני שהשודדים פרקו מהרכב או שניה אחרי. עוד אמר שאינו יודע מדוע לא ציין בדוח הפעולה שלו דבר לגבי הבגדים השחורים, אלא ציין זאת לראשונה בהודעה שמסר במשטרה שבוע אחרי הארוע. הוא אישר באזני הסניגור כי אחרי הארוע השוטרים שהשתתפו בו שוחחו ביניהם על הארוע. הוא ציין שברגע המעצר ואזיקתו של נאשם 1 הוא וגיש השתתפו, אך מן הסתם הגיעו שוטרים נוספים ברגע שהיה דיווח על חשוד שבורח. הוא נשאל כמה חיילים היו בתחנת הדלק וציין כי אינו זוכר. ארבעה, חמישה. הוא השיב לשאלות הסניגור כי עצר בתחנת הדלק ברגע ששמע את דריכת הנשקים וברגע שהנהג הגיע לתחנת הדלק לא בוצע ירי. הוא שמע את דריכת הנשקים כאשר הגיע אל החיילים. אשר לשימוש בטייזר לצרכי מעצר, ציין כי מדובר היה במי שהתנגד למעצר ולא הצליחו לאזוק אותו. לדבריו, מדובר היה באמצעי סביר בנסיבות הענין. הוא לא זכר אם הזהיר את החשוד לפני שעשה שימוש בטייזר. הוא שלל את טענת הסניגור שהשימוש בטייזר היה בבחינת "הוצאת עצבים" על הנאשם. אשר לבגדים השחורים שלבש השודד, ציין כי אינו זוכר אם היה לטרנינג כובע קפוצ'ון, אך מדובר היה בטרנינג שחור. אחרי כמעט שנה קשה לו לזכור, אך באותה עת זיהה את הביגוד של העצור כזה לביגוד של הנהג. לשאלת הסניגורית של נאשם 2 ציין שמש כי הוא לא רץ אחרי השודד שיצא מדלת הנוסע ולא ראה לאן הוא רץ. הוא גם ציין כי הסתכל על הנהג, על הגב שלו, ורץ אחריו. על השני לא הסתכל (פרוטוקול 27.12.15, עמודים 29 - 32).

14. **שמוש** שימש סגנו של **יניב שמש** בארוע. הוא תיאר את יצירת המחסום וההתרחשויות שקדמו למפגש עם המונית בצורה זהה לתיאור של שמש. הוא עמד בנתיב הימני (כאשר מסתכלים בכיוון התנועה), במדים מלאים. הוא תיאר את התקרבות המונית למקום שבו עמד שמש וציין שמש זז אחורה כדי למנוע את הפגיעה. "זה היה כמו פגיע דריסה". המונית נכנסה בארבעה כלי רכב אזרחיים ושתי נידות סויר, ונעצרה כתוצאה מהתאונה. שתי הדלתות הקדמיות נפתחו, שמוש התקדם לכיוון המונית והתביית על הנהג. הוא ראה את הנהג עם מכנסי טרנינג שחורים וחולצה שחורה רץ לעבר מעקה הבטיחות המפריד בין הנתיבים. הוא הוציא את אקדחו כדי לבצע נוהל מעצר חשוד, צעק לנהג "עצור, משטרה", הנהג לא הגיב, שמוש דרך את נשקו, החשוד הסתכל כל העת לאחור לראות את המרחק בינו לבין הרודף, שמוש ירה שני כדורים באוויר, ראה שהחשוד נכנס לאזור תחנת הדלק, שהיה הומה אדם. הוא הכניס את אקדחו לנרתיק והמשיך בריצה לתחנת הדלק. הנהג רץ לשטח הפתוח שמחבר בין התחנה לכביש 443, ואז שמוש החליק ואיבד קשר עין עם הנהג. **גיש** היה צמוד ל**שמוש** והמשיך לרוץ אחרי הנהג. בהמשך שמע דיווח שגיש עם העצור, שמוש חבר אליו וראה שגיש ושמש עם העצור. הוא סייע להם במעצר והכניס את הנהג לניידת. לדבריו, מהמונית יצאו שניים: אחד רזה ואחד מלא. **גיש** עצר את הרזה, שזה אותו בחור שהם רצו אחריו. בדיעבד נודע לו ששם העצור מוחמד עואודה. לאחר מכן ערך שמוש חיפוש על נאשם 2 ומצא עליו 2,080 ₪ (מזכר ת/28). עוד ציין שכאשר שמר על העצור (נאשם 1) שאל אותו מדוע ברח מהשוטרים והוא השיב "מה אני אעשה" והוריד את הראש (פרוטוקול 27.12.16, עמודים 33 - 35).

הסניגור שאל את שמוש מדוע בדוח הפעולה שלו לא רשם שברגע שהמונית עצרה הוא צמצם מרחק לכיוונה, מדוע לא רשם שהנהג, בעת מנוסתו, הסתכל כל הזמן לאחור ומדוע לא רשם שהנהג היה רזה. לא הייתה בפיו תשובה. הוא לא ידע להסביר מדוע, בניגוד לשוטרים אחרים שהיו בארוע, הוא עצמו לא זומן למתן הודעה במשטרה. בזמן הארוע היה ער לכך שמלבדו, גם **גיש** ירה ובדיעבד, בתחנה, נודע לו שגם **שמיר** ירה. אשר למעמד המעצר הוא ציין שהגיע לשם אחרי שמש וגיש. הוא נשאל מדוע רשם שלא היה שימוש בכח, כאשר בפועל שמש העיד שהשתמש בכח - גם נתן אגרוף וגם עשה שימוש בטייזר. על כך השיב שהוא הגיע אחרי, כשהעצור כבר אזוק והכניס אותו לניידת. הסניגור

ציין באזניו כי בדוח הפעולה כתב שסייע באיזוק, ולא שהגיע אחרי שהעצור כבר היה אזוק. אחר כך טען שרשם שלא היה שימוש בכח משום שהוא לא עשה שימוש בכח. הוא אינו רושם מה ששוטר אחר עושה, אלא רק מה שהוא עושה. הוא עצמו לא ראה לא אגרוף ולא שימוש בטייזר. בהמשך הבהיר שכתוב בדוח הפעולה כי הגיע וסייע לאיש להכניס את העצור לתא המעצר בניידת. העצור כבר היה אזוק, שמוש לחץ לו על האזיק והכניס אותו לניידת. הסניגור שאל אותו מדוע לא הזהיר את העצור לפני ששוחח איתו בתחנה, אותה שיחה שבה נשאל מדוע ברח מהשוטרים. שמוש השיב שזו לא הייתה חקירה, הוא רק שאל אותו מדוע לא עצר. בחקירה חוזרת הבהיר כי ידע שהבחור שנעצר לבסוף הוא אותו נהג שיצא מהרכב לא רק על פי הבגדים שלבש, אלא גם כי היה רזה, וכי זיהה את האדם שרץ אחריו כמי שנעצר (פרוטוקול 27.12.16, עמודים 35 - 40).

15. **יניב אחדות [אחדות]**, שוטר שהשתתף גם הוא באירוע תיאר את ביצוע החסימה, בדומה לשמש, שמוש ושמיר. גם הוא ציין כי סבר בתחילה שיתכן שמדובר בפיגוע דריסה, כי ניסו לדרוס את שמש. לדבריו, יצא חשוד אחד מכל צד של המונית והוא הוציא את אקדחו מכיוון שחשב שמדובר באירוע פח"ע. הוא ראה דמויות רצות לכיוון השדות של שילת קרוב לתחנת הדלק סונול ומשם אבד לו קשר עין. מיד לאחר שלפת האקדח החזירו, מאחר שהחשודים רצו לכיוון הפקק והוא חשש לפגוע באזרחים. הוא זה שתפס מהמונית את מכשיר הטלפון הנייד שכונה ה-052, בזירת האירוע (ת/29 ו-30/ת).

16. **איש** שימש סגן ראש צוות בילוש במועד האירוע מושא כתב האישום. הוא נסע בניידת סמויה (נטולת סימוני משטרה) עם **תומר חג'י** [חג'י] ותיאר את ההגעה למקום האירוע בדומה לשוטרים האחרים. הוא היה בניידת שהייתה בכניסה המערבית למודיעין, על מנת לזהות את המונית בדרכה למחסום, וכשהיא חלפה על פניו - נסע אחריה וכרז לה לעצור. הנהג לא עצר, תחילה "זיגזג", כמי שמנסה לפלס לעצמו דרך, תוך סיכון חיי אדם, ובהמשך - נסע לתוך המחסום, שכלל ניידת משטרה כחולה, עם אור כחול מהבהב ("צ'קלקה"), וכלי רכב נוספים פרושים במקום. המונית פגעה במספר כלי רכב וכשהגיעה ממש למחסום, **שמש**, שעמד סמוך לאחת הניידות החוסמות, נאלץ לקפוץ הצידה כדי לא להפגע. המונית נעצרה סמוך למחסום ויצאו ממנה שניים. איש התרכז במי שיצא מדלת הנהג ואינו זוכר מאין יצא הנוסע. הוא זוכר שהנוסע יצא מצד ימין של המונית, אך אינו יודע האם מקדימה או מאחור. הנהג לבש מכנס טרנינג שחור וחולצת טרנינג "כהא אפור בגוון של שחור". איש הבהיר שהתכוון בכך לשחור. הנהג חצה את הכביש, תוך מעבר של הבטוניה, לכיוון הנסיעה ההפוך (443 ממזרח למערב). איש חש שנשקפת סכנת חיים לו ולסובבים, והבין שבוצע שוד אלים כלפי נהג מונית. הוא רדף אחרי הנהג, תוך שהוא צועק לו "עצור, משטרה". הנהג לא נענה. הם הגיעו לחלק האחורי של הפנצ'ריה הנמצאת בסמוך לתחנת הדלק. איש צעק לנהג "עצור, משטרה, או שאני יורה". הוא שלף את נשקו, דרך אותו וירה אחת באוויר. הנהג לא עצר והמשיך במנוסתו, איש החזיר את הנשק לנרתיק והמשיך במרדף. מסביב היו אזרחים סקרנים שהסתכלו על המתרחש והנהג דחף אותם על מנת לעבור. אז הגיע הנמלט לאזור המיוער מאחורי הפנצ'ריה. עד אותו רגע היה לאיש קשר עין איתו, אך באותו רגע איבד אותו, למשך פרק זמן קצר שלא עלה על דקה וחצי. הצמחיה באותו מקום הייתה סבוכה ורטובה מטל. בעודו בשטח המיוער צעק אחד האזרחים לאיש שהנמלט ירד חזרה לכביש ורץ על הכביש. בשלב זה חזר איש לכביש וזיהה אדם בעל אותו מבנה גוף ופרטי לבוש כמו הנהג, רץ על הכביש. הוא ציין כי הוא השוטר שרדף אחרי הנהג כל העת, וגם היה הכי קרוב אליו, כך שלא היה מקום להתבלבל בנוגע לזהותו. הוא תיאר את הנמלט כבחור גבוה, יחסית רחב כתפיים, אך לא שמן. הוא היה במרחק של כ-300 מטר מהנמלט והמשיך לרדוף אחריו. מאחר שהכביש היה חסום, לא היה איש על הכביש מלבדו ומלבד הנהג, וגם לא היו כלי רכב. בשלב מסוים, הנהג חצה שוב את הכביש וחזר למסלול הנסיעה ממערב למזרח, שהיה עמוס

מכוניות בגלל המחסום, תוך שהוא עובר את הגדר המפרידה בין הנתיבים. אִישׁ חצה אף הוא את הגדר והנהג רץ לכיוון שולי הכביש והמשיך על ציר 443 ממזרח למערב. אִישׁ זיהה כלי רכב אזורי שעמד שם, ניגש לרכב (תוך איבוד קשר עין עם הנמלט פעם נוספת, הפעם לעשר שניות, לכל היותר), ביקש מהנהג לזוז הצידה, נכנס לכסא הנהג, עשה פרסה על השוליים והחל לנסוע נגד כיוון התנועה על השוליים על מנת להשיג את הנמלט. אז שוב נוצר קשר עין, כאשר ראה את הנהג ממשיך בבריחה על השוליים. הוא המשיך בנסיעה על השוליים במטרה להתקרב לנהג וכשממש התקרב אליו ראה שני חיילים שהתקרבו אליו. אלה הצביעו על הנמלט. אִישׁ יצא מהרכב והנמלט נעמד כשפניו לאִישׁ, אשר - בסיוע החיילים - ניסה להשתלט עליו. אִישׁ הודיע לו שהוא עצור אך הוא התנגד למעצר. אִישׁ והחיילים נאלצו להשתמש בכח כדי לשים עליו את האזיקים. בשלב זה הצטרף **שמש**, החיילים לקחו צעד אחורה ורק לאחר מספר דקות עלה בידי אִישׁ ושמם לשים על הנהג את האזיקים, מאחר שהוא השתולל. לאחר מכן הוכנס הנהג לניידת. חרף איבוד קשר העין פעמיים, אִישׁ משוכנע כי מי שעצר הוא מי שיצא מכסא הנהג במונית נוכח לבושו, מבנה גופו, הסמיכות למקום הארוע וגם רטיבות ברגליו של נאשם 1, שנגרמה - לדברי אִישׁ - כתוצאה מכניסה לאיזור המיוער, שם הדשא היה רטוב מטל, דבר שגרם גם לשוטרים שרדפו אחריו בשטח המיוער להרטב בשולי הבגדים (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 35 - 40).

בחקירתו הנגדית הסכים אִישׁ שכאשר יצא הנהג מהמונית, הוא זיהה רק את גבו. עד שעצר אותו לא נחשף כלל לפניו. פערים בין תאוריו את הנהג בדוח הפעולה שנרשם סמוך לארוע ובהודעתו במשטרה, לבין התאור בעדותו בבית המשפט (למשל - שהנהג היה רחב כתפיים, או שהחיילים הצביעו לו על הנהג הנמלט) הסביר אִישׁ בכך שמדובר היה בארוע סבוך, מורכב ומתגלגל, ולא מן הנמנע שפרטים כאלה ואחרים יחלחלו אחרי מספר שעות, ימים ושבועות. עוד ציין כי יש בוודאי עוד פרטים קטנים שיכולים להתווסף אם ימסור את העדות עוד שלוש פעמים. אִישׁ לא הסכים לאמירה של הסיניגור כי מדובר באיזור שמסתובבים בו שב"חים וציין כי בכל שנותיו כשוטר לא תפס שם שב"חים. אשר לשאלת הסיניגור מדוע בדוח הפעולה שלו כתב שעשו שימוש בכח סביר כדי לעצור את נאשם 1, אך לא הזכיר את השימוש בטייזר, השיב כי הוא לא עשה שימוש בטייזר ובדוח הפעולה שלו הוא כותב מה שהוא עשה בתוך הארוע. הוא עצמו לא ראה שנעשה שימוש בטייזר, שכן היה עסוק בנסיון לאזוק את נאשם 1 שהשתולל. אִישׁ לא הסכים לתזה של ההגנה שלפיה אין זה הגיוני שאדם המנסה להמלט מהשוטרים יעדיף להשאר בשטח המיוער ולא לצאת בחזרה לכביש. הוא ציין כי במקום שבו יצא נאשם 1 שוב לכביש לא היו שוטרים. זה היה רחוק, יחסית, מהמחסום והוא היה שם לבדו. נוסף על כך, נוח הרבה יותר לרוץ על כביש. מכל מקום - אִישׁ השיב כי אינו יכול לענות בשם הנאשם מדוע החליט לפעול כפי שפעל (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 40 - 48).

17. **חג'י'** שימש כבלש בתחנת מודיעין וביום הארוע היה עם אִישׁ בניידת. הוא תיאר את הארועים עד עצירת המונית, כולל את ארוע ה"כמעט-דריסה" של **שמש** כפי שתיאר אותם אִישׁ. הוא הוסיף שהנהיגה הפרועה של המונית באותו שלב גרמה גם לו לעשות תאונה. הוא ציין שמהמונית יצאו שניים. הוא עצמו התביית על הנהג, שלבש שחורים, עבר את הכביש לכיוון תחנת הדלק הסמוכה ורץ לכיוון "המיוערת". הוא יצא מהניידת מעט אחרי האחרים. רצו אחרי הנהג מספר שוטרים אלא שאז אבד קשר העין עימו ונכנסו לשטח הסבוך לסרוק אחריו. לו עצמו לא היה קשר עין רציף עם הנהג הנמלט. החלו סריקות כשאחרי זמן קצר אזרח צעק שהוא מזהה מישהו שעולה מכיוון היער לכביש 443 בריצה. אִישׁ, שרץ הכי מהר, פתח פער של כ-100 מטר מהאחרים, לאחר שעלה על רכב כלשהו. הוא התקרב למקום שבו אִישׁ ביצע את המעצר והגיע לסייע. לדבריו הנאשם התנגד טיפה למעצר, אך המעצר נגמר יחסית מהר. הוא ידע שהאדם שנעצר לבסוף הוא זה שיצא מדלת הנהג במונית לפי הלבוש ומבנה הגוף (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 49 - 51).

לשאלת הסניגור מדוע בדוח הפעולה שלו ובהודעתו במשטרה אין זכר לעובדה שזיהה את מי שנעצר לבסוף כנהג בין היתר לפי מבנה גופו, השיב כי הוא שוטר חדש יחסית וזו הייתה הפעם ראשונה שחוזה אָרוע בסדר גודל כזה, מה גם שהוא עצמו חווה תאונה. לכן הדוח שלו היה כללי. נוסף על כך, הוא לא חשב שמדובר בפרט חשוב. הוא לא ידע לומר כמה יריות שמע במהלך האָרוע. את היריות הוא שמע בשלב המרדף הרגלי בתוך תחנת הדלק. בחקירה הנגדית **חג'י'** הוסיף שהאדם שנעצר לבסוף היה עם בגדים מלוכלכים מבזבז ומחול והיה טיפה חבול. במונית נפתחו כריות האויר בתאונה. לשאלת הסניגור השיב כי לא הזכיר פרטים אלה לא בדוח הפעולה ולא בחקירתו במשטרה מאחר שהוא שוטר חדש ויש הרבה דברים שלא ציין, גם בשל הבלבול ולחץ הדם הגבוה כשהגיעו לתחנה. הוא לא זכר אם **שמש** הגיע למקום לפני או אחרי שעצרו את נאשם 1. הוא ציין שלא ראה שנעשה שימוש בטייזר וגם שלל את טענת הנאשם על קללות ומכות (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 51 - 53).

18. **זמיר** חקר את שני הנאשמים, ערך את מסדרי הזיהוי, נסע לבית החולים כאשר שני הנאשמים פונו לשם, נכנס עם נאשם 1 לצילום הרנטגן, ועוד.

מאחר שממילא איש מהנאשמים לא זוהה במסדר הזיהוי, איני מוצאת טעם להרחיב בעניין זה.

זמיר נשאל בחקירתו הנגדית על אודות הירי באָרוע. הסניגור הציג לו שאלה האם לא סבר שיש לבדוק מאיזה מכלי הנשק שהיו בזירה נורה נאשם 1, וזאת נוכח העדויות שלפיהן **אִיש** טען שירה באויר, **שמיר** ירה לכיוון רגלי הנאשם אך אמר שהוא חושב שלא פגע בו, **שמוש** ירה שתי יריות באויר וקיימת עדות שגם היו בזירה על כלי נשק טעונים. זמיר השיב שלא סבר שהדבר דרוש, כי רק שוטר אחד העיר שירה לכיוונו של נאשם 1 וכל האחרים בכלל לא ירו לכיוון גופו של הנמלט. לכן לטעמו לא הייתה כל אי בהירות בעניין. עוד הוסיף שלמיטב זכרונו, טכנאית הרנטגן אמרה לו שלא מוציאים קליע כזה, אז גם לא ברור כיצד ניתן היה לבדוק זאת. אשר לאפשרות שמי מהחיילים ירה בנאשם 1 אמר זמיר שחיילים מסתובבים עם נשק ארוך, ואילו מישהו מהם היה פוגע בנאשם 1 מנשק כזה, הוא לא יכול היה להמשיך לרוץ (פרוטוקול 27.1.16, עמוד 17, שורה 24 ואילך).

לעניין הטלפון שנתפס במונית (ה-052) - זמיר הוא שהדליק אותו כדי לגלות מה מספרו. לא היה לו צו מבית המשפט לעשיית פעולה זו והוא הסביר כי מאחר שאין מדובר ב"טלפון חכם", וכל שעשה הוא ללחוץ "send", לא היה צורך בצו. הסניגור הקשה בעניין זה, אך הטענה שהיה צורך בצו לא עלתה שוב בסיכומים. למעלה מהצורך אפנה, אפוא, לרע"פ 536/16 **בניזרי נ' מדינת ישראל** [1.2.16], פסקה 9, מפי הנשיאה נאור. לשאלת הסניגור האם נלקחו טביעות אצבע מהמכשיר השיב זמיר בשלילה והסביר כי מדובר בחפץ העובר מיד ליד, ולכן לא סבר שיש בכך טעם.

זמיר נשאל בחקירה הנגדית כיצד הוא מסביר את העובדה שאיש מהשוטרים לא תיאר את נאשם 1 כלובש סוויטשרט שחור שעליו כיתוב בהיר ובולט מקדימה. זמיר העלה כל מיני השערות, אך לא מצאתי להתייחס אליהן, שכן מדובר בהשערות בלבד.

19. **שיפמן** היה בעת האָרוע עם **שמיר**. הוא השתתף בביצוע החסימה והיה בניידת שהייתה קרובה לגדר ההפרדה

וחסמה את הנתבי השמאלי. הגיע דיווח בקשר שהמונית מגיעה וכעבור כדקה שמע רעש חזק של התנגשות. מהמונית ירדו שניים. זה שיצא מדלת הנהג פרק לכיוון תחנת הדלק שילת ואחר יצא מדלת הנוסע ופרק לכיוון החזרה לתל אביב, לכיוון הכניסה המערבית למודיעין. הוא היה במרחק של כעשרה מטר מהמונית ברגע הפריקה ולא השתתף במרדף. עוד ציין ששמע 3 - 4 יריות תוך כדי שהשניים פרקו מהמונית, או סמוך לאותו רגע.

20. **יוסף אסרסה [אסרסה]** שימש במועד הארוע כשוטר סיור. הוא נתבקש לשמור על הנאשמים בתחנת המשטרה, הוצמד לנאשם 1 ונסע איתו לבית החולים, שם היה בקשר עין עימו במהלך כל הבדיקה. נאשם 1 לבש כמה שכבות בגדים, שהוסרו בזמן הבדיקה. השכבה העליונה הייתה סוודר אפור וסוודר שחור. על הסוודר השחור היה כיתוב בצהוב, אך אינו זוכר איזה משני הסוודרים היה עליו יותר. אסרסה כתב דוח פעולה שהוגש (ת/52) וממנו עולה שהסוודר העליון היה השחור, שעליו היה כיתוב בצבע אפור וכתום, והסוודר התחתון היה אפור. מתחת לסוודרים הייתה גופיה בצבע כחול. עוד עולה שנאשם 1 גם לבש שני זוגות מכנסיים.

21. **רס"ב יצחק שגב** העיד על פעולות שונות שעשה בתיק, בין היתר בהתייחס למכשיר ה-052. הוא ציין כי מדובר בטלפון שמופיע כ"ללא בעלים" לפי מערכת מצפן. לא היה בעדותו דבר שיכול היה לקשור את ה-052 לנאשם 1.

22. עד רלוונטי נוסף הוא מר **מחמוד ספאדי [ספאדי]**, מי שנרשם כעד תביעה בכתב האישום, אך משויתרה התביעה על עדותו, הוזמן על ידי ההגנה. הוא היה נהג אוטובוס ב"קווים", שנעצר במחסום של המשטרה. לדבריו, המונית הגיעה בנסיעה מצד שמאל שלו וניסתה לעבור בינו לבין מכוניות עומדות אחרות, תוך שהיא משפשפת את האוטובוס. הוא ציין כי כשהחלו היריות הוא "מת מפחד" וישר התחבא מתחת לכסאות, אך לפני כן הספיק לראות אנשים יורדים מהמונית. כל מי שירד מהמונית, לדבריו, לבש חולצה שחורה וג'ינס, אך הוא אינו זוכר בדיוק. בעיקר עלה מעדותו שהיה מפוחד, לחוץ ואף כאשר העיד במשטרה אמר: "כולי נזכר בזה ואני רועד" (פרוטוקול 23.3.16, עמודים 106 - 108).

גרסאות נאשם 1 בחקירות ובבית המשפט

23. חקירתו הראשונה של נאשם 1 הייתה בליל הארוע, בבית חולים אסף הרופא, ביום 12.2.15 בשעה 03:49 עד 04:03. הוא נחקר על ידי **זמיר**. בחקירה זו הסכים לומר רק שהוא מרמאללה, שאין לו אישור כניסה לישראל, וכי זו הפעם הראשונה שנכנס לישראל. כשנשאל מה מספר הטלפון שלו השיב כי אינו יודע, ואחר כך אמר שאין לו טלפון. מעבר לכך השיב על כל השאלות "אין לי מה לדבר" ו"אני אדבר בבית משפט". בסוף החקירה גם השיב כי תאריך הלידה שלו הוא 20.7.82 (ת/1, ת/1א ו-ת/1ב: הודעה כתובה, דיסק החקירה (אודיו) ותמליל החקירה, בהתאמה).

24. חקירתו השניה הייתה ביום 18.2.16 בשעה 14:57, וגם בה נחקר על ידי **זמיר**. גם בחקירה זו תשובתו היחידה הייתה "אין לי מה לדבר". חשוב לציין, כי גרסתו בבית המשפט הייתה שלא אמר דבר בחקירה שניה זו מאחר שבכניסה לחקירה השניה השוטרים קיללו אותו והשפילו אותו, ולכן כשישב אצל החוקר הסתכל על כולם ואמר שהוא לא מאמין יותר לכולם והוא ידבר בבית המשפט (פרוטוקול 24.2.16, עמוד 72, שורות 2 - 3). למרות דברים אלה, הוא לא אמר שום דבר כזה לחוקר ולעניין הטענה ש"הסתכל על כולם", יצוין שבמהלך רוב החקירה, ובודאי בראשיתה, היה לבד עם **זמיר** בחדר. גם כאשר נכנס חוקר אחר, כדי להציג לנאשם 1 סרטון אבטחה מתחנת הדלק, ושאל את הנאשם האם לא

עדיף לו שיסביר מה קרה בארוע במקום לשתוק, משך בכתפיו ואמר "אין לי מה לדבר" (ת/2, ת/2א ו-ת/2ב - הודעה מודפסת, דיסק (אודיו ווידאו) ותמליל - בהתאמה). יצוין כי בחקירתו לא נראה נסער, או במצוקה. הוא ישב כל החקירה ברוגע, השפיל מבט, ותו לא. עוד יצוין, כי זמיר לא נשאל בחקירתו הנגדית דבר על אותן קללות והשפלות נטענות. כאמור, באותה חקירה הוצג לנאשם 1 סרטון אבטחה מתחנת הדלק. הוא השפיל מבט, לא הסתכל בסרטון ואמר שאינו צריך לראות. חרף שאלות חוזרות ונשנות מדוע אינו מוסר הסבר ואינו משיב על שאלות, לא טען שהסיבה היא חוסר אמון במשטרה או ההשפלות שעבר. בחקירה שניה זו, בניגוד לחקירה הראשונה, הנאשם אף לא אמר שימסור גרסה בבית המשפט.

25. נוכח שתיקויותיו בחקירות, גרסתו של נאשם 1 הוצגה לראשונה בבית המשפט. בבית המשפט העיד נאשם 1 כי בתקופה שקדמה לארוע עבד בעיריית רמאללה. החוזה שלו נגמר, הוא עמד להתארס ולכן, למרות שלא היה רעב ללחם, רצה לחפש עבודה. זו הפעם הראשונה שנכנס דרך הגדר למודיעין. הוא הגיע באותו יום, בסביבות השעה 13:30 או 14:00 מבית חנינא. רכב מסוג מזדה 3 לקח אותו עם עוד אנשים למודיעין תמורת 100 ₪, והוריד אותו שם. הוא לא הכיר אף אחד והסתובב לחפש עבודה. הוא לא מצא עבודה, שכן בהעדר אישור איש לא רצה להעסיקו, ואז החשיך והוא היה אמור לשוב לביתו. הוא לא ידע את הדרך בחזרה לרמאללה, ושאל מאיזה מחסום יוכל לעשות כן. אמרו לו שמכביש 443 יוכל להגיע למחסום נעלין, אז הוא הלך ברגל עד שנתפס לפני צומת שילת. פתאום הוא ראה בלאגן ושמע יריות ולא ידע מה קורה. הוא חשב שהייתה תאונת דרכים. הוא ראה רכב נכנס בתוך רכבים. הוא עצר וחשב מה קורה איתו עכשיו, הסתובב וניסה לחזור חזרה למודיעין, כשלתע רצו לעברו 5 - 6 אנשים איפה שתחנת הדלק, איפה שהמחסום. קפצו עליו "עצור, עצור", הוא ניסה לברוח כי אין לו אישור כניסה, ופתאום ירו לו ברגל. הוא נפל על הרצפה ודרכו עליו, על המקום ברגל ששם ירו בו, נתנו לו טייזר בגב, טייזר בצוואר, מכות שעד היום הוא סובל מהן. הוא נכנס לטראומה, לא הרגיש את עצמו ולא ידע מה קורה איתו. לכן שתק ולא אמר מילה. הוא היה זרוק שעתיים וחצי בתחנה, ברח לו דם ואף אחד לא ביקש להביא לו אמבולנס. הוא נתפס כשהיה במרחק כ-300 מטר מהרמזור. הוא לא התקרב בכלל לצומת. נאשם 1 הודה שנכנס לישראל בדרך לא חוקית, ושהוא מכיר את נאשם 2 שהוא בן שכונה שלו ברמאללה, אבל בארוע הזה הוא לא היה איתו בכלל. מרגע שנכנס לישראל עד שנפל למלכודת (כהגדרתו) - היה לגמרי לבד. הוא הכחיש כל קשר לשוד המונית. עוד הוסיף כי אילו עשה את מה שמיוחס לו, הוא היה בורח לחורשה ולא לכביש. מכיוון שפחד רק מזה שהוא לא חוקי, הוא המשיך להיות על הכביש, אבל אם היה מפחד ממה שהוא יותר מאשר שהייה בלתי חוקית, היה בורח לחורשה. כשהוא הסתובב וניסה לברוח ירו לו ברגל. לשאלת הסניגור אמר ששמע בתחנה שמי שירה בו זה שמס. הוא לא ראה מי ירה לו ברגל. כולם היו עם אקדחים, אז הוא הפנה אליהם את גבו כדי לברוח ואז קיבל את היריה.

לשאלת הסניגור מדוע לא שיתף פעולה בחקירה ושתק השיב שבפעם הראשונה הוא היה בבית החולים ובאו לחקור אותו, אך הוא היה "איש הרוס וזרוק על המיטה". בפעם השניה נחקר בתחנה, ומבחינה בריאותית היה קצת יותר טוב, אבל מבחינה נפשית היה "מתחת לאפס". בכניסה לתחנה התחילו כל השוטרים להשפיל אותו ולקלל אותו. לכן אמר לחוקר שהוא לא מאמין יותר לכולם והוא ידבר בבית המשפט (פרוטוקול 24.2.16, עמודים 69 - 72).

בחקירה הנגדית סיפר שעבד 15 חודשים בעיריית רמאללה, במחלקת תברואה. לפני כן עבד עם אביו ברעפים. לשאלת התובעת מדוע נכנס לישראל לחפש עבודה השיב: "טעות". בחקירה הנגדית נשאל האם היו פעמים נוספות שבהן נכנס לישראל שלא כדין והשיב שכן. כאשר נשאל כמה פעמים - 30, 40, 50? השיב: "יכול להיות. לא זוכר".

בהמשך השיב שזה היה לפני 20 שנה, כשהיה ילד. התובעת שאלה כיצד מתיישבת תשובת הנאשם כי כניסתו לישראל בארוע דנן הייתה טעות, עם התשובה שכבר עשה כן בעבר, והנאשם השיב כי כוונתו היא שכל מה שהתובעת מאשימה אותו "זו הטעות הכי קשה שעשיתי שנכנסתי שלא כדין". הנאשם אישר כי ביום הארוע לבש טרנינג שחור - חולצה ומכנסיים, שניהם היו שחורים. התובעת שאלה כיצד מתיישבת גרסת נאשם 1, כי עם רדת החשכה, דבר שקורה בחודש פברואר בסביבות השעה 18:00, החל לחפש את דרכו חזרה ממודיעין, עם העובדה שנתפס קרוב לשעה 22:00 ליד צומת שילת, מרחק שאינו כה גדול ממודיעין. הנאשם השיב כי הוא הסתבך עם עצמו איך יוכל להגיע, לא היה לו טלפון ולא היה לו שעון. הוא חזר על כך שכל אותן שעות חיפש דרך ללכת הביתה. הנאשם אישר שיצא ממודיעין מול צומת שילת ולדבריו הלך למחסום נעלין, לרמאללה. הוא לא ידע לתאר כיצד הלך. הוא אישר כי בדרכו עבר שני רמזורים גדולים והגיע לתחנת הדלק. כשהתבקש לתאר כיצד הלך כל אותן שעות, משך בכתפיו ואמר שאינו יודע מה להגיד. הוא הסתובב כל היום מ-14:00 עד שהחשיך ואז לא בדק לפי הדקות והשניות, והוא הסתבך איך ללכת הביתה. לדבריו, עוד לא הגיע לתחנת הדלק. הוא היה 300 מטר לפני תחנת הדלק בשילת. כאשר עומת עם העובדה שהוא נתפס בצד השני של הכביש, ולא בצד שאליו הלך לפי תיאורו, אמר שהיה חושך והוא לא שם לב שיש תחנת דלק. הוא הלך לפי מה שאמרו לו, לכיוון רמאללה, מחסום נעלין. "אני איש מאד תמים. לא יודע כלום", אמר.

הנאשם טען בחקירתו הנגדית שהוא יצא מהבית בלי טלפון. הסיבה היא שלא ידע לפני כן שהוא ייכנס לישראל, הוא לא תיכנן זאת. הוא הלך לשכונת אל ראם וחיפש עבודה, אך כשהתברר לו שאין שם עבודה, ראה אנשים הולכים. הוא שאל לאן הולכים ואמרו לו שחוצים את הגדר ונכנסים למודיעין ולישראל. הוא הצטרף אליהם ואחרי שעבר את הגדר, נאסף על ידי אותה מזדה. כאשר נשאל איך ידע שנכנס לישראל בשעה 14:00, שהרי אין עליו שעון או טלפון, השיב שאינו בטוח בכך ב-100%. כאשר נתפס, נמצאו עליו 2,000 ₪. לטענתו, הוא תמיד מסתובב עם סכומי כסף כאלה בכיס. בהמשך, כאשר התובעת הקשתה מדוע אדם שהולך לחפש עבודה יוצא עם 2,200 ₪ בכיס, אמר שעמד להתארס ואולי רצה לקנות טבעת לארוסתו, אבל הכל לא היה מתוכנן. לא היציאה לעבודה בישראל ולא קניית טבעת. כאשר נשאל מדוע לא התקשר לבחור שאצלו היה אמור לעבוד באל ראם, במקום ללכת אליו, השיב "אני בחוץ רגיל להיות בלי פלאפון".

הנאשם עומת עם העובדה שאם היה, כפי שתיאר, 300 מטר לפני צומת שילת, כשהוא הולך לכיוון נעלין, לא יתכן שראה את התנגשויות כלי הרכב, כטענתו. הנאשם עמד על גרסתו שאכן ראה את ההתנגשויות. כאשר עומת עם העובדה שלפי גרסתו נתפס בכיוון הנגדי לכיוון שבו היה צריך ללכת ממודיעין לכיוון נעלין, עמד על דעתו שהיה באותו כיוון לנעלין. חשוב לציין, כי נאשם 1 נתבקש לשרטט על גבי מפה מאין יצא, לאן הלך והיכן נתפס. לפי השרטוט, שסומן **ת/60**, הוא יצא מהיציאה המזרחית של מודיעין (שדרות החשמונאים) ונתפס במקום שהוא מערבה משם (לפי ה-א שסימן על המפה), קרי: בכיוון ההפוך מזה שהיה עליו ללכת בו כדי להגיע לנעלין. בהמשך חקירתו אמר שהלך באותו כיוון כי אמרו לו ללכת משם, והוא - שאינו מכיר את האזור - הלך כמו שאמרו לו. אחר כך אמר שאינו יודע להסביר על המפה כיצד הלך. בהמשך ניסה לשרטט על דף חלק (שצורף ל-**ת/60**) כיצד הלך, אך השרטוט אינו מתיישב עם המפה או עם גרסתו המילולית של הנאשם. השרטוט יכול להתיישב עם יציאה של הנאשם מהכניסה המערבית של מודיעין, אלא שאז ודאי שלא יכול היה - כטענתו - לראות את התנגשויות כלי הרכב.

הנאשם ציין ששמע שקראו לו לעצור, אך הוא פחד, מאחר שאין לו אישור כניסה. בהמשך חקירתו אמר שלא פחד מהשוטרים, אלא "פחדתי מהמקרה שראיתי, שמעתי יריות, ראיתי בלגן, הסתובבתי וניסיתי לברוח". כאשר עומת על ידי

התובעת כי מדובר בשינוי מגרסתו שברח מהשוטרים מאחר שהיה שווה בלתי חוקי השיב: "אולי הוספתי משהו אבל זה לא אומר ששיניתי. זה אותו דיבור". כשהשוטרים קראו לו, הוא הסתובב ואז השוטרים ירו לו ברגל. הוא טען שלא נורה בכלל באזור שעליו דיבר "השוטר השחור", שאותו לא ראה לטענתו. "אני לא הגעתי למקום שנמצא בו הרכב בכלל, איפה שהייתה התאונה. אני הייתי לפני זה 200 - 300 מטר והם קפצו עלי ורק הסתובבתי, ניסיתי לברוח, כי אין לי אישור כניסה, והם קפצו אלי". לטענתו שמע מעל 30 יריות. אחרי שירו בו לא המשיך לרוץ כלל; ישר קפצו עליו. איך שירו בו, הוא נפל ארצה.

אשר לקשר טלפוני בין נאשם 1 לנאשם 2 - נאשם 1 הכחיש כי היה כזה. הוא לא דיבר איתו בטלפון, אלא דיבר איתו בשכונה. ובהמשך: "אולי מדי פעם. לא כל יום". הוא אמר שאינו יודע מדוע נאשם 2 הכחיש בחקירתו השניה שהוא מכיר את נאשם 1. הוא הכחיש כל קשר לטלפון שנתפס במונית.

טענות ההגנה בעניינו של נאשם 1

26. כפי שנאמר כבר לעיל ב"עמדת ההגנה - בתמצית", סניגורו של נאשם 1 טען כי יש לזכות את מרשו, ולו מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו מלבד השהייה הבלתי חוקית, שבה הודה. לא ניתן לומר כי המאשימה הוכיחה מעל ספק סביר את אשמתו של נאשם 1 בעבירות הנוספות, שכן גם אם השוטרים, שהעידו על כך שמי שיצא מהמונית הוא זה שנעצר לאחר המרדף, מאמינים בכך בלב שלם - מבחינה אובייקטיבית לא ניתן להתבסס על הזיהוי. כל השוטרים העידו כי איבדו קשר עין עם נאשם 1 לפרק זמן כזה או אחר, ואִיש, עד הזיהוי המרכזי שרדף אחרי הנמלט כל העת, איבד עימו קשר עין פעמיים. אין, ולו אחד, שראה אותו למן היציאה הנטענת מהמונית, ועד שנעצר. הזיהוי המשותף לכולם הוא שהנהג לבש שחורים, אך איש מהם לא תיאר את הכיתוב הבהיר הבולט על חזית הסוויטשרט של נאשם 1, שעליו העיד בדוח הפעולה **ת/52** השוטר **יוסף אסרסה** שתפס את הבגדים וכפי שניתן לראות בצילום נאשם 1 בסמוך לאחר מעצרו - **ת/35 ו-ת/36**. אם ההסבר שהציעה המאשימה לכך הוא שהשוטרים ראו את הנמלט מהגב, אזי לא ניתן "לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה": או שהמאשימה סבורה שהיה זיהוי ראוי, שבמסגרתו ראו את הנמלט כדבעי, או שרק ראו אותו מהגב ואז לא ניתן לבסס על ה"זיהוי" הזה דבר. נוסף על כך, חלק מהשוטרים תיארו את מבנה גופו של הנהג כ"גברתן", חלק כ"רזה". לכך יש להוסיף את אלה מבין השוטרים שהוסיפו לפתע פרטים חשובים בעדותם בבית המשפט, שלא נכללו קודם לכן בדוח הפעולה שכתבו בסמוך לאָרוע, או בהודעה שמסרו בחקירה, דבר שמעיד על אמינות הדיווחים והפרטים שנמסרו. כך, למשל, **יניב שמש** העיד כי החשוד שנעצר לבסוף הוא מי שאותו ראה יוצא מהמונית, אך פרט חשוב זה לא צוין בדוח הפעולה שלו ואין לכך הסבר. כך לא צוין בדוח הפעולה שהנהג לבש שחורים והדבר נאמר לראשונה בהודעתו במשטרה כעבור שבוע. שמש אישר כי לאחר האָרוע, שוחח עם השוטרים האחרים על המקרה ומכאן עולה שאלה לגבי מקור ידיעתו של שמש את הפרט הזה. יותר מכך - הוא לא ידע אם מדובר בטרנינג שחור עם קפוצ'ון או עליונית שחורה. דוגמה נוספת לעדות כבושה היא מפיו של **שמואל שאול (שמוש)**, שצוין לראשונה בבית המשפט שהשודד שיצא מדלת הנהג הסתכל כל הזמן לאחור. קושי נוסף לגבי עדותו של זה עולה מעדותו שבמעצר לא נעשה שימוש בכח, כאשר ידוע לנו שנאשם 1 גם קיבל אגרוף וגם נעשה כלפיו שימוש בטייזר. תשובתו של שְמוש כי בדוח הפעולה שלו הוא רושם רק את מה שהוא עושה, אינה מתקבלת על הדעת. שְמוש העיד גם על חילופי דברים בינו לבין נאשם 1, שבמסגרתם שאל את נאשם 1 מדוע לא עצר כשראה את הניידות והנאשם אמר "מה אני אעשה" והרכין את ראשו. מעבר לכך שתשובה זו תומכת, לדעת הסניגור, בגרסת נאשם 1 שלא רצה להתקל במשטרה נוכח היותו שב"ח, הרי שיש לפסול את הראיה, שכן נאשם 1 לא הוזהר לפני חילופי דברים אלה ולפניו תופעה של "תשאול נעלם", שלא תועד, על כל המשתמע מכך. השוטר **מוטי אִיש**, למשל, צוין לראשונה בבית המשפט שהנהג

שנמלט מהמונית היה רחב כתפיים. דבר זה לא הופיע בדוח הפעולה שלו, שם נכתב רק שהנהג היה רזה. בבית המשפט הוא הסכים שלמעשה, זיהה רק את גבו של הנהג הנמלט ועד שעצר אותו - לא זיהה את פניו. עד זה, שהיה עד התביעה המרכזי, קישר בין הנהג שיצא מהמונית ונמלט לבין האיש שאותו עצר בשל הלבוש (שאותו תיאר כשחור בגוון של אפור), מבנה הגוף, שתואר לראשונה בבית המשפט כרחב כתפיים, ורטיבות על רגליו של נאשם 1. לגבי הרטיבות מדובר בעדות כבושה של אֶיש, שכן בדוח הפעולה רשם רק שהנאשם היה רטוב, אך לא נאמר ממה וכל התאור של הנעליים הרטובות ושיוך הרטיבות לעשבים באיזור המיוער, נולד בבית המשפט. בחורף אדם יכול להרטב בהרבה מקומות, וכשם שעדות כבושה אצל נאשם זוכה לאמון נמוך, כך יש לתת אמון נמוך בתאור הרטיבות ברגליים של הנאשם מפיו של אֶיש. הסניגור טען לפגיעה באמינותו של עד זה גם בשל טענתו שלא ראה שנעשה שימוש בטייזר במעצר, כאשר רק הוא ושמם ביצעו את המעצר יחדיו. גם השוטר **תומר חג'ג'** הוסיף בעדותו בבית המשפט פרטים שלא היו בדוח הפעולה שלו, על אודות מבנה גופו של הנהג הנמלט. כמו כן הוסיף כי נאשם 1 נתפס כשבגדיו מלוכלכים מבין וחול, דבר שלא נמסר לפני כן. ההסבר שלו לאי רישום הדבר בדוח הפעולה הוא שהיה שוטר חדש, דבר שאינו מתקבל על הדעת.

השוטרים עשו שימוש בכח בלתי סביר לצורך מעצרו של נאשם 1. מעבר להשלכות של עובדה זו על זכויותיו של הנאשם, אזי שימוש בטייזר לצורך המעצר חייב את השוטרים הרלוונטיים לדבוק במסקנתם שמי שנתפס היה אותו שודד מסוכן שנמלט מהמונית, ולא "סתם" שב"ח.

מלבד עדויות השוטרים, אין דבר שקושר בין נאשם 1 למונית: אין טביעות אצבע, אין כל ראיה פורנזית, ואשר למכשיר הטלפון שנתפס במונית (ה-052) - אין כל ראיה שקושרת בינו לבין נאשם 1. לגבי הטלפון - אפילו טביעות אצבע לא נלקחו, ותשובתו של **רועי זמיר** כי הדבר לא נעשה מאחר שמדובר בחפץ נייד, אינה הסבר סביר.

נהג המונית לא הצליח לזהות את נאשם 1 במסדר זיהוי, אף שסבר שיוכל לעשות כן, וזאת למרות שהייתה בינו לבין השודד אינראקציה יחסית ממושכת. הוא נסע עימו ודיבר איתו במשך כחצי שעה. יותר מכך: נהג המונית מסר פרטים שסותרים את חזונו של נאשם 1: הוא ציין שנאשם 1 היה ללא זיפים או זקן, אך בצילומי נאשם 1 מאותו לילה (**ת/35 ו-ת/36**) ניתן לראות זיפים. בעדותו **ת/26** ציין נהג המונית כי לשודד היה מעין פתח בשפה העליונה, אך לנאשם 1 אין כל פתח כזה וגם בצילומים מאותו לילה ניתן לראות שלא היה פתח או פצע שכזה. נהג המונית תיאר את הנאשם כגבוה, אך הוא אינו גבוה במיוחד. הפרטים הסותרים שמסר נהג המונית מחלישים עוד יותר את הזיהוי, החלש ממילא, של נאשם 1 כמי שביצע את השוד.

עד התביעה שהובא כעד הגנה, **ספאדי**, נהג האוטובוס, אמר ששני השודדים שיצאו מהמונית לבשו ג'ינס, ואילו נאשם 1 לבש מכנסיים שחורים. גם זיהוי זה מחליש את ראיות התביעה לחובת נאשם 1.

מחדל חקירה משמעותי, שיש בו כדי להשפיע על מסכת הראיות, נוגע לאי גביית עדות מהחיללים, שעל פי מספר עדויות היו בזירה. **רגינה**, למשל, העידה כי החיללים הגיעו אל הנאשם עובר למעצרו, לפני אֶיש. נוסף על כך, יש עדויות שלפיהן אותם חיללים טענו את נשקיהם. נוכח העובדה שנאשם 1 נורה ברגלו, יש חשיבות עליונה לבירור השאלה מי ירה בו. יש עדות של שוטר אחד בלבד, **שמיר**, שהעיד כי הוא ירה לעבר פלג גופו התחתון של הנהג שיצא מהמונית. ואולם אותו שוטר ציין שהוא חושב שלא פגע בנמלט. במצב כזה, כאשר בשטח יש חיללים עם כלי נשק טעונים, לא ניתן לדעת

מי פגע בנאשם 1, ויתכן שהוא נורה על ידי מי מהחיילים בעת המעצר, ולא על ידי שמיר כשיצא מהמונית. יתכן שנורה על ידי כדור תועה של מי מאלה שהחזיקו נשק באזור, והעידו שירו באוויר. ניתוק הקשר בין היריה של שמיר לעבר מי שיצא מהמונית, לבין הנאשם שנמצא יריו, משנה לחלוטין את התמונה הראייתית לחובת נאשם 1. לא נעשתה כל בדיקה בדבר התאמה בין הקליע שברגלו של נאשם 1, לנשק של שמיר. **זמיר** אמר בחקירתו הנגדית שטכנאית רנטגן בבית החולים אמרה לו שלא ניתן להוציא את הקליע, אך מדובר בעדות כבושה שכן אין כל מסמך או דוח פעולה המלמד על אמירה זו. נוסף על כך הזירה לא נבדקה כדי למצוא שרידי דם. אילו מצאו כתמי דם בזירה במקום שבו נורה הנמלט, לפי טענתו של שמיר, יכלו לבדוק אם זה שייך לנאשם 1.

עו"ד ברגמן ציין את טענת הנאשמים כי אין כל הגיון בכך שינסו לברוח על הכביש. בפרט נכון הדבר לגבי נאשם 1, שנטען לגביו שכבר הצליח להגיע לשטח המיוער. מדוע לחזור למקום הפשע? הדבר מלמד על כך שנאשם 1 אינו זה שברח לחורשה והוא היה כל העת על הכביש.

אשר לגרסת הנאשם: חשוב לזכור, כי גרסה חלשה של נאשם, או גרסה כבושה, או גרסה בלתי הגיונית, יכולה לחזק ראיות קיימות. כלומר, תחילה צריך לבדוק את ה"ש" שהציגה התביעה. במקרה שלפנינו, אין בכלל תשתית ראייתית שניתנת לחיזוק ולכן גם אם בית המשפט יסבור שגרסתו של נאשם 1 אינה הגיונית, לא ניתן לבסס על כך הרשעה. הנאשם שמר בחקירותיו במשטרה על זכות שתיקה, ובבית המשפט הסביר מדוע. לדבריו, הוכה ונורה באקדח טיזר, ולכן לא שיתף פעולה. הוא אף הגיש תלונה למח"ש על התנהגות השוטרים, עוד בחודש יוני 2015, כעולה ממכתבו של עו"ד ברגמן למח"ש שעותק ממנו הוגש לתיק. מח"ש הודיעה לעו"ד ברגמן במכתב מיום 14.7.15 כי הוחלט שלא לפתוח בחקירה ועל כך הגיש עו"ד ברגמן ערר ביום 4.10.15. אמנם, נאשם 1 לא אמר בחקירתו שהוא הוכה אך יש לזקוף זאת לזכותו. אילו רצה לחמוק מתשובות היה אומר לחוקר שהוא הוכה. אי אמירת הדבר מלמדת על שתיקה אותנטית.

גרסתו של נאשם 1, שלפיה היה בדרכו בחזרה לנעלין, מתיישבת עם האזור שבו נתפס. הוא הלך על הכביש, שמע את הרעש והבלאגן והסתבך מאחר שהיה האדם הלא נכון במקום הלא נכון, ותו לא. בית המשפט אינו צריך לקבוע שכך היה, אלא רק שגרסת הנאשם מעוררת ספק סביר לזכותו. לא ניתן לקבוע, נוכל המסכת הראייתית, שגרסת נאשם 1 לא תתכן.

הכרעה לעניין נאשם 1

27. בריח התיכון בראיות התביעה לחובת נאשם 1 הוא העובדה שלעבר הנהג השודד, שיצא מהמונית, ירה השוט **רפאל שמיר** יריה לעבר פלג גופו התחתון, ובתום מרדף נתפס נאשם 1, כשהוא יריו ברגלו. הסניגור המלומד העלה אפשרויות שונות, שלפיהן יתכן שחיילים חמושים שהיו בזירת האירוע ירו בנאשם 1, או שהוא נורה מכדור תועה, ובמקרה כזה - אין קישור בין הנהג שנמלט מהמונית לבין נאשם 1. הוא הצביע על מחדלי חקירה שונים, שמובילים לטעמו לכך שלא ניתן לקבוע כי נאשם 1 נורה על ידי רפאל שמיר.

ראשית, יש לזכור את ההלכות בנוגע למחדלי חקירה: נקבע אינספור פעמים כי "... אכן, מוטלת על החקירה

המשטרתית המשימה למצוא ראיות לחשיפת האמת - בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 2286/14 **גייבדנוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 35 (23.11.2015) (להלן: עניין **גייבדנוב**); ע"פ 721/80 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה (2) 466, 472 (1981)). אולם, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכויו של נאשם, ועל בית המשפט לתת דעתו לשאלה האם חרף קיומו של המחדל, הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו (עניין **גייבדנוב**, פסקה 35; עניין **פלוני**, פסקה 18) (ע"פ 2106/15 **אקוע נ' מדינת ישראל** [19.4.16] - ההדגשות הוספו, מ.ב.נ.). בית המשפט העליון חזר על דברים אלה שוב לאחרונה ב-ע"פ 2147/15, 2099/15 **פלוני ו-מרואן עטאלה נ' מדינת ישראל** [22.5.16], פסקה 49 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג. לכן, גם אם היו פעולות נוספות שיכלה המשטרה לבצע על מנת לוודא שהקליע שברגלו של נאשם 1 מקורו באקדח של **רפאל שמיר**, יש לבחון האם די בראיות הקיימות כדי להוביל למסקנה זו.

לפנינו עדויות של מספר שוטרים שהעידו כי ירו במהלך האירוע: **שמיר** העיד כי שמע יריה באוויר ואז הוא עצמו ירה יריה אחת לעבר פלג גופו התחתון של הנהג הנמלט. **שמוש** העיד כי ירה שתי יריות באוויר. **איש** העיד כי ירה יריה אחת באוויר. עדויות אלה נתמכות בעדויות של שוטרים אחרים, שלא ירו בעצמם אך העידו כי שמעו יריות, במספר זהה או דומה, או שלא ידעו לומר כמה יריות שמעו (**שיפמן**, **חג'ג'**, **שמש**). מכאן שעל פי כל העדויות, רק יריה אחת נורתה לעבר פלג גופו התחתון של נאשם 1. **שמיר** עצמו העריך שלא פגע בנהג הנמלט, אך זאת נוכח העובדה שהוא המשיך לברוח. אין כל עדות שתומכת בתזת ההגנה, שלפיה יתכן שהיה עוד מישהו בזירה שירה לעבר נאשם 1, בכוונה או בשוגג. איש לא העיד על יריות נוספות, מלבד הנאשם שטען ששמע "מעל 30 יריות". אשר לתזה לגבי ירי מצד החיילים: בעניין זה **שמש** העיד בצורה ברורה, כי הוא עצמו, ביחד עם אחרים, רדפו אחרי נאשם 1 וכשהגיעו לתחנת הדלק, שמש עצר את המרדף כי היו שם חיילי צה"ל שדרכו נשקים. שמש ביקש מהם לא להתערב ושיפרקו את נשקיהם. לשאלות הסניגור השיב בבירור כי עצר בתחנת הדלק ברגע ששמע את דריכת הנשקים, וברגע שהנהג הנמלט הגיע לתחנת הדלק **לא בוצע ירי**. הוא שמע את דריכת הנשקים כאשר הגיע אל החיילים. עדות זו שוללת את הסברה שהעלה הסניגור, ומצאתי את עדותו של שמש אמינה וברורה בעניין זה. על כך יש להוסיף, כי **נאשם 1 עצמו טוען שנורה על ידי שוטרים, ולא על ידי מי מהחיילים**. יותר מכך: גרסתו היא שלא נס כלל אל תחנת הדלק, אלא היה כל העת על הכביש, כך שעל פי גרסתו, לא היה מגע בינו לבין קבוצת החיילים. הפועל היוצא הוא כי הוכח שבזירת האירוע נורתה רק יריה אחת שיכלה לפגוע בנאשם 1, היא היריה שירה **רפאל שמיר** לעבר פלג גופו התחתון של הנהג שנמלט מהמונית. עובדה זו קושרת באופן ישיר בין הנהג שנמלט מהמונית לנאשם 1. להלן אתייחס לראיה זו כ"**ראיית היריה**".

28. נפנה עתה לבחינת הראיות הנוספות: מהראיות בתיק עולה תמונה של אירוע מורכב, רב משתתפים, חלקם שוטרים ומתנדבים חדשים יחסית, או כאלה שעבודת שיטור מעין זו אינה עיסוקם היומיומי. חלק מהשוטרים והמתנדבים אשר השתתפו באירוע העידו לגביו כי זה היה אירוע יוצא דופן מבחינתם. היה שוטר אחד שבמסגרת האירוע היה מעורב בתאונת דרכים; היה שוטר אחר שנאלץ לקפוץ ממסלול נסיעתה של המונית כדי להנצל מדריסתה; אחרים שסברו בתחילה כי מדובר בפגיעה דריסה; המרדף עצמו דרש ממשתתפיו מאמץ פיזי וריכוז מירבי בפעולת הרדיפה; חלק נחבלו במהלכו. כל אלה הובילו - בין היתר - למחדלים מסויימים ברישום דוחות הפעולה ולהעדר הקפדה מירבית על הפרטים בהם. לא אוכל לומר כי מחדלים אלה מלמדים על חוסר אמינותם של השוטרים, אך יש במחדלים כדי לכרסם במידת ביכולת להתבסס באופן מלא על הדיווחים. יש בכך כדי להסביר גם חלק מהפערים בגרסאות.

29. עדותו של אף שוטר לא יכולה, כשלעצמה, לספק ראיה מספקת לכך שהנהג הנמלט הוא נאשם 1. זאת, בפרט

נוכח איבוד קשר העין של כל אחד מהרודפים עם הנרדף, ולו לפרק זמן קצר. עם זאת, מכלול העדויות, ושילובן של אלה עם נסיבות הארוע, מספקים חיזוק משמעותי לראיית היריה.

עדויות של **אֶיש**, שרדף אחרי נאשם 1 ברצף, היא העדות המרכזית. מקובלת עלי עדותו כי חרף שני איבודי קשר העין, הוא משוכנע כי נאשם 1 הוא הנהג שיצא מהמונית ושאריו רדף. מסקנתו זו נראית לי מבוססת נוכח הפרטים שבעזרתם זיהה את הנאשם ונוכח נסיבות העניין. יש לזכור, כי מדובר באיזור שנחסם לתנועה על ידי המשטרה. מלבד שני הנאשמים, אף אחד אחר לא נצפה רץ על הכביש. עדותו של **אֶיש** לגבי האזרחים שצעקו לו - אחרי שנאשם 1 נכנס לשטח המיוער והוא איבד עימו קשר עין - שהם רואים אותו חוזר לכביש, מספקת תמיכה נוספת לזיהוי כי מדובר באותו אדם. איני מקבלת את טענות ההגנה כי **אֶיש**, שהודה שראה בתחילה את הנהג רק מהגב, לא יכול היה לזהותו. בנסיבות המקום והארוע, גם זיהוי מהגב יכול להיות ברמת ודאות טובה. איני מקבלת את טענת ההגנה כי העובדה ש**אֶיש** לא ציין שהנאשם היה "רחב כתפיים" בדוח הפעולה פוגעת באמינותו. כפי שצינתי לעיל, מדובר היה בארוע מורכב ועוצמתי, ואֶיש נדרש במסגרתו למאמץ פיזי לא מבוטל. בנסיבות אלה, לא ניתן לצפות להקפדה על כל פרט ופרט. כך גם איני מייחסת לאֶיש חוסר אמינות בשל כך שלא ציין את השימוש בטייזר ואף לא היה ער לו. נאשם 1 השתולל והתנגד למעצר. אֶיש היה אחרי מרדף מאומץ ברגל ונסיעה ברכב לא לו, נגד כיוון התנועה, על השוליים. שמש הוא שהצטרף אליו לסיוע באיזוק הנאשם שהשתולל, ואיני מוצאת מקום להטיל דופי באמינותו של אֶיש בשל כך שאמר שלא ראה שימוש בטייזר. איני מקבלת את טענת ההגנה כי אֶיש כתב בדוח הפעולה שנאשם 1 היה רטוב, אך לא כתב שהיה רטוב ברגליו, ולכן יש לדחות תוספת זו כעדות כבושה. אף שהיה חורף, איש לא העיד שירד גשם ולכן העובדה שנאשם 1 היה רטוב מתיישבת היטב עם כך שנרטב ברגליו מהטל בעשבים, כשברח לשטח המיוער. לטעמי יש לקבל עדות זו, והיא מחזקת את הזיהוי של נאשם 1 כמי שברח מהמונית ושאריו רדף אֶיש. עובדה זו גם סותרת את עדותו של נאשם 1 כי רץ כל העת על הכביש.

איני מוצאת מקום להאריך בניתוח העדויות הנוספות, לאחר שאלה פורטו ופורטו גם בטענות ההגנה כלפיהן. כפי שצינתי לעיל - כל העדויות יחדיו, בצירוף נסיבות הארוע, יוצרים חיזוק משמעותי לראיית היריה. זאת, למרות העדר זיהוי (או פרטים שגויים בזיהוי) מצד נהג המונית הנשדד, שהעיד על הטראומה שנגרמה לו עקב הארוע.

30. צבר הראיות הנ"ל מקיים את השלבים הראשון והשני של המבחן התלת-שלבי שהוזכר **בעניין ג'בארין**, קרי: ניתן להשתית על צבר הראיות האמור ממצאים עובדתיים ומסכת הראיות בכללותה מקימה מסקנה לכאורית שלפיה נאשם 1 ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. למסקנה לכאורית זו אני מגיעה על יסוד צירופה של ראיית היריה לראיות הזיהוי על ידי השוטרים, כמכלול, תוך הערכת הראיות הללו, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. משכך, יש לעבור לשלב השלישי של המבחן, שבו עובר הנטל הטקטי אל כתפי נאשם 1 ועליו להציע הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות. כידוע, לא די ב"סתם" הסבר חלופי, אלא יש צורך בהסבר מבוסס, המתיישב עם הראיות, שהוא סביר. בע"פ 8959/14 **בן סימון נ' מדינת ישראל** [24.6.15] **[עניין בן סימון]**, פסקה 33, נאמר: "על מנת למנוע הרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד, הנאשם נדרש להציג גרסה עובדתית חלופית מבוססת וסבירה דיה (ע"פ 4656/03 **מירופולסקי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 (1.12.2004))."

31. גרסתו של נאשם 1 נמסרה לראשונה בבית המשפט. לא ירדתי לסוף דעתו של הסניגור שסבר, כי העובדה

שנאשם 1 לא אמר בחקירתו שהוא שותק בגלל שהוכה או הושפל, מלמדת ששתיקתו היא אותנטית ואיננה נסיון התחמקות. לא ברור לי מהי "שתיקה אותנטית" ומדוע - אם הסיבה לה היא שהנאשם חש מושפל - אי מתן ההסבר מוכיח שאלה היו פני הדברים. בית המשפט העליון התייחס ל"מחיר" שעשוי נאשם, המוסר גרסתו לראשונה בבית המשפט, לשלם:

"המערער שתק בחקירתו ומסר את גרסתו לראשונה רק בבית המשפט. גרסתו נמצאה כבושה בהתבסס על ראיות נסיבתיות אחרות. אעיר כי אין בדברים אלה כדי לחלוק כל עיקר על זכות נאשם לשתוק בחקירתו, אך בנסיבות שונות יש לכך מחיר מסוים. כאשר הראיות עומדות לחובת הנאשם והוא בוחר בשתיקה, מטבע הדברים מתחזק כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר עלול להכביד על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר. ודוק: לו גרסת המערער הייתה נכונה, והוא באמת לא היה מעורב בעסקה כלל וכל שעשה היה לנסות למכור את היונדאי ולכוון את נאשמים 2 ו-3 בדרכים, מתעורר הספק מדוע הוא לא השמיע דברים אלו כבר בחקירתו במשטרה".

עניין בן סימון, פסקה 30.

32. הגרסה שמסר הנאשם לא הייתה סבירה. אין זה סביר כי הפסיק לחפש עבודה במודיעין בסביבות השעה 18:00, אז יצא לדרכו לכיוון צומת נעלין ברגל, וכעבור שלוש שעות ומחצה נמצא במקום שבו נתפס, כה קרוב למודיעין. המקום שבו נתפס על כביש 443 אינו מתיישב עם גרסתו כי יצא מהכניסה הראשית של מודיעין והלך לכיוון נעלין (קרי: מזרחה), שכן נתפס מערבית לכניסה הראשית של מודיעין. גרסתו כי ראה את תאונת המוניית ממקום המצאותו אינה סבירה. אילו היה, כטענתו, במרחק 300 מטר לפני הצומת, לא היה מצליח לראות את התאונה נוכח המחסום והפקק שנוצר. אין זה סביר שיצא מביתו לחפש עבודה (בין בתוך השטחים, בין בישראל) ללא מכשיר טלפון נייד. תשובתו בחקירה הראשונה כי אינו זוכר את מספר הטלפון שלו ובהמשך - האמירה שאין לו בכלל טלפון (כאשר אלה שתיים מתוך חמש השאלות שבכלל הסכים להשיב עליהן, שכן על כל יתר השאלות סירב להשיב), מעוררת חשד של ממש שמדובר ברצון עז להרחיק עצמו ממכשיר הטלפון שנתפס במונית. העובדה שיצא מביתו לחפש עבודה כשבכיסו יותר מ-2,000 ₪, כטענתו, תמוהה. כפי שציינתי, העובדה ששולי מכנסיו היו רטובים אינה מתיישבת עם טענתו שהלך כל העת על הכביש. טענתו בחקירה שזו לו הפעם הראשונה שנכנס ללא היתר לשטחי ישראל התבררה בעדותו בבית המשפט כשקרית.

עולה מהמקובץ, שנאשם 1 לא הצליח, כלל ועיקר, להציע גרסה סבירה שמתיישבת עם הראיות, שיש בה כדי לעורר ספק סביר לטובתו שמא לא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

33. הפועל היוצא מהאמור הוא כי עלה בידי המאשימה להוכיח בראיות, בכמות המספיקה להליך פלילי, שנאשם 1 ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

נאשם 2

הראיות

זיהוי נאשם 2

34. נהג המונית לא זיהה, כזכור, את נאשם 2 (או כל אחד אחר) כמי ששדד אותו וציין כי אינו מסוגל לזהות איש. עמוד 20

מספר עדים מבין השוטרים שהשתתפו במחסום או במרדף ציינו שאחד משני החשודים יצא מדלת הנוסע שליד הנהג, או מצד ימין של המונית, ורץ חזרה לכיוון תל אביב (**שיפמן, שמש, שמוש ואחדות**). הוא תואר על ידם כ"אדם שמנמן עם חולצה אופווייט חום" (**שמש**), "מלא" (**שמוש**), "לבש חולצה צבעונית, בהירה יחסית, ז'קט/מעיל שחור. שיער מקריח, קצת זקן, מבנה גוף מלא" (**אחדות**). **אחדות** ציין כי כאשר הגיע, בתום כל הארוע, לתחנת המשטרה, וראה את נאשם 2 אזוק, זיהה שזה החשוד שאותו ראה יוצא מדלת הנוסע (פרוטוקול 27.12.15, עמוד 52, שורה 8 ואילך). יש לציין כי במקום אחר בעדותו של אחדות ניתן להבין שהוא ראה את נאשם 2 כאשר הגיע אחרי הארוע לתחנת דלק מנטה, ולא לתחנת המשטרה (פרוטוקול 27.12.15, עמוד 48, שורה 14 ואילך ושורה 23 ואילך). עד נוסף שהעיד על רגע יציאת השודדים מהמונית היה **ספאדי**, נהג האוטובוס ב"קווים", שנעצר במחסום של המשטרה, כמזכר לעיל. כזכור, הוא העיד כי כשהחלו היריות הוא "מת מפחד" וישר התחבא מתחת לכסאות, אך לפני כן הספיק לראות אנשים יורדים מהמונית. הוא ציין כי אינו זוכר בדיוק את האנשים שירדו וגם אינו זוכר כמה אנשים היו. הוא סבור שאחד ירד מהמושב האחורי ולבש חולצה שחורה וג'ינס. כל מי שירד, לדבריו, לבש חולצה שחורה וג'ינס, אך הוא אינו זוכר בדיוק. הוא גם לא זכר מאיזה צד של המונית ירדו אנשים (פרוטוקול 23.3.16, עמודים 106 - 108).

השוטרים/מתנדבים הבאים שנתקלו בנאשם 2 היו **הררי, רגינה ומשה אזולאי** [אזולאי]. הם שמעו בסביבות 21:30 על הארוע, בעודם בתחנת המשטרה בתדריך. הם קיצרו את התדריך ויצאו לעבר צומת שילת בניידת. הם ישבו ביחד בניידת שנסעה מערבה, לכיוון המחסום, כאשר שמעו בקשר שהרכב הגיע למחסום. הררי, שנהג, ביצע פניית פרסה והחל לחזור לכיוון המחסום, כאשר שמע בקשר שהחשודים יצאו מהמונית ונמלטים. שלושת השוטרים הדגישו שנסעו עם אורות מהבהבים ושאר סימני הזהייה הנדרשים. לפתע, בחלוף כדקה ובמרחק כ-200 או 300 מטר מהמונית, הבחינו באדם הרץ לכיוונם, מכיוון מזרח למערב, באמצע הכביש ובנתיב הימני (כך, על פי **הררי, רגינה** ציינה כי הוא רץ בשוליים). הניידת החלה לחסום אותו וככל שהניידת ירדה ימינה, כך ירד הנמלט (נאשם 2) ימינה לשוליים, עד שהניידת עצרה ו**רגינה** פתחה את דלת הנוסע שליד הנהג, כדי לצאת. אז התנגש נאשם 2 בדלת הניידת, החלון התנפץ לרסיסים והדלת נפגעה קלות. נאשם 2 המשיך הלאה, עבר את הניידת ורץ מערבה על הכביש, **רגינה** יצאה מהניידת וצעקה לו לעצור, הוא נפל על הכביש, **רגינה** הגיעה אליו ראשונה ואחר כך שאר הצוות, שניסה לאזקו ביחד, לאור התנגדותו. **הררי** תיאר את נאשם 2 כ"בריא". הוא ציין כי זיהה את נאשם 2, שאותו ראה רץ לעברו, כמי שיצא מהמונית עקב התיאור שקיבלו בקשר ("אדם גדול"). הררי ציין עוד, כי מלבד נאשם 2, לא היו עוד אזרחים באותו אזור. רגינה ציינה כי נאשם 2 לבש, למיטב זכרונה, ג'ינס וסוויטשרט חום ותיארה אותו כ"יחסית גבוה, רחב, עם שיער ממש קצר... בצבע שחור". היא הסבירה שחשבה שהאיש שרץ לעברם הוא אותו חשוד שיצא מהמונית מאחר שאמרו שיש שני חשודים שפרקו מהמונית ורצים לכיוון מערב, את נאשם 2 ראו רץ לעברם בחלוף כדקה, היה לילה, בכביש מהיר, ואין שם בדרך כלל אנשים שהולכים או רצים. עובדה זו, בנוסף לכך שלא עצר למראה הניידות עם הסירנות, ביססו את החשד כי מדובר במי שיצא מהמונית. **אזולאי** ציין אף הוא שהחשד שנאשם 2, שרץ לעברם, הוא אחד מאלה שפרקו מהמונית התבסס על הדיווח בקשר כי החשודים ברחו מהמונית והם רצים לכיוון מערב, כשסמוך לאחר מכן ראו את נאשם 2, שהמשיך בריצה אף שהשוטרים סימנו לו לעצור, וגם אחרי שנתקל בדלת הניידת (**עדות הררי** - פרוטוקול 27.12.15, עמודים 40 - 45; **עדות רגינה**, פרוטוקול 27.1.16, עמודים 26 - 32; **עדות אזולאי**, פרוטוקול 27.1.16, עמודים 32 - 35 ודוח פעולה שכתב, **ת/50**, והוגש חלף חקירה ראשית).

הסניגורית שאלה את **רגינה** ואת **אזולאי** האם לא היה יותר הגיוני שמי שנמלט מהמונית יברח לצד השני של הכביש, שהוא שטח פתוח, ולא ירוץ על הכביש או השוליים (ומכאן, לטענת הסניגורית, שנאשם 2 לא היה קשור לשוד,

אלא היה על הכביש משום שניסה לחזור לשטחים ולא להמלט מהמונית). השניים השיבו כי אין באותו אזור מקום שמאפשר המלטות לצד האחר, בין משום שיש שם "הרים", "גבעות", "גדר" ו"אין זה מציאותי לרוץ לשם".

מהעדויות הנ"ל עולה כי איש לא ראה את נאשם 2 יוצא מהמונית, והקישור נעשה באמצעות תיאור האדם שיצא מהמונית כבעל מבנה גוף מלא, מקריח, קצת זקן, לבוש חולצה בהירה/אופווייט חום וז'קט שחור מעל. יצוין כי אין מחלוקת שבעת מעצרו לבש נאשם 2 סוודר בצבע ביז' - חום בהיר, מעליו עליונית שחורה ומכנסי ג'ינס, כפי שניתן לראות בצילום חקירתו מיד לאחר מעצרו (ת/4א). הקישור נעשה גם עקב כך שכדקה לאחר קבלת דיווח בקשר שהחשודים נמלטו מהמונית ורצים לכיוון מערב, נאשם 2 הגיע בריצה לעבר הניידת של הררי וצוותו, שהייתה במרחק 200 - 300 מטר מהמונית. הוא לא עצר כשנקרא לעצור והמשיך במנוסה גם לאחר שנתקע בדלת הניידת ונפצע בידו.

מחקרי תקשורת

35. נדבך מרכזי בראיות נגד נאשם 2 מתייחס למחקרי תקשורת בנוגע לטלפון הנייד שנתפס עליו (שכונה "ה-054"). מדובר במכשיר נוקיה עם מכסה תכול ונאשם 2 קשר עצמו למכשיר. מאחר שבסופו של יום אין מחלוקת כי המכשיר המדובר שייך לנאשם 2, לא אפרט את כל הראיות הקושרות בין ה-054 לנאשם 2. חוות דעתו של מומחה פרטנר/אורנג', מר **אבי קמר**, בנוגע למכשיר זה, למחקרי התקשורת ולאיוכונים הוגשה בהסכמה וסומנה **ת/32**. על פי חוות הדעת, ביום האירוע מושא כתב האישום, ה-11.2.15, שהה נאשם 2 בירושלים בשעות אחה"צ (מ-16:15 ועד 18:00). לאחר מכן נע צפון-מערבה ובשעה 19:13 היה בראש העין. שם שהה עד 20:30 לערך, ובשעה 20:53 הוא אוכן בפתח תקווה. בשעה 21:00, השעה שבה נכנס השודד הראשון (שכעת ניתן לקבוע שמדובר בנאשם 1) למונית בפתח תקווה והחל בנסיעה לכיוון רמלה, שהה נאשם 2 בפתח תקווה, וב-21:15 אוכן באיזור בית דגן. בשעה 21:28:07 קיבל נאשם 2 שיחה שארכה 28 שניות, כשהיה ליד אצטדיון הכדורגל ברמלה (אתר 0202 בחוות הדעת). באותה שעה ממש - 21:27:54 יצאה שיחה שארכה 27 שניות ממכשיר הטלפון הנייד ה-052, שנמצא במונית ומיוחס לנאשם 1. בלא קשר לשאלת שיוכו של ה-052 לנאשם 1, מנתונים אובייקטיביים אלה עולה כי סמוך לפני ביצוע השוד קיבל נאשם 2, שמאוכן בסמוך למקום ביצוע השוד (שאליו הגיע מפתח תקווה), שיחת טלפון ממכשיר הטלפון שנמצא במונית. כזכור, מיד לאחר ביצוע שיחה זו בוצע השוד, באיזור צומת מצליח, ומכשיר הטלפון של נאשם 2 מאוכן באותו איזור בשעה 21:32. יותר מכך: בניגוד לשעות שקדמו לשוד, שבהן היו התקשרויות רבות מאד בין שני מכשירי הטלפון הללו, מרגע ביצועו אין כל התקשרות בין השניים.

נאשם 2 עומת עם ממצאי מחקרי התקשורת ותשובתו בחקירתו הייתה "תגיד מה שאתה רוצה. אני לא יודע". כך - שוב ושוב, לגבי כל פרט שהוטח בו ולימד על הקשר בין המכשירים או בדבר המיקום שלו במועדים הרלוונטיים, על פי האיוכונים **(ת/6 - ת/6ב)**. חשוב לציין, כי לאורך כל חקירתו, נראה נאשם 2 נינוח לחלוטין, ואף פיהק מעת לעת, והתמיד במענה כי אינו יודע להסביר את הקשר בין הטלפונים. גם בעדותו בבית המשפט התמיד נאשם 2 בתשובותיו שלפיהן אינו יודע להסביר את ההתקשרויות בין מכשיר הטלפון שלו למכשיר שנתפס במונית (פרוטוקול 23.3.16, עמודים 122 - 123). הוא טען שאינו יודע למי שייך המכשיר (או מספר הטלפון) הזה. עוד אמר שאינו יודע להסביר את האיוכונים שלפיהם נע ונד ביום שקדם לשוד, ולא היה במקום אחד (ובודאי לא באשדוד), כפי שטען. לא ידע להסביר את המצאותו בפתח תקווה בעת הזמנת המונית וברמלה בסמוך למועד השוד. הוא לא ידע להסביר את השיחה הנכנסת מה-052 דקות לפני ביצוע השוד, כששני המכשירים מאוכנים ליד האצטדיון ברמלה, וטען שאינו יודע מי צלצל אליו ובאיזה עניין.

הוא לא ידע להסביר מדוע ההתקשרויות בין המכשיר שלו ל-052 נפסקות מרגע השוד, הרגע שלפיו - לטענת המאשימה - חבר לנאשם 1.

גרסאות נאשם 2 בחקירה ובבית המשפט

36. גרסתו הראשונה של נאשם 2 בחקירה הייתה כי עובר למעצרו עבד שלושה ימים בעבודות בנין ליד אשדוד, אצל מעביד בשם עטיה, שאין לו את מספר הטלפון שלו [גרסת העבודה אצל עטיה]. הוא רצה לשוב לביתו, המעסיק הוריד אותו ליד תחנת הדלק, הוא ראה את השוטרים, שמע את ה"בום של המכוניות" וברח (גרסה זו נמסרה בליל המעצר, במסגרת חקירה קצרה שנערכה לנאשם 2 עוד טרם הפינוי לקבלת טיפול רפואי - ת/4, ת/4א ו-ת/4ב: הודעה כתובה, דיסק החקירה ותמליל - בהתאמה). חקירה ראשונה זו הופסקה לטובת הפניית הנאשם לקבלת טיפול רפואי. חשוב לציין, כי במהלך חקירתו לא נצפתה בהקלטה (ת/4א) אי נוחות מיוחדת, אף כי מעת לעת, בין השאלות, הניח ראשו על ידיו על גבי השלחן. בתחילת החקירה, כאשר החוקר הטיח בו שהוא חשוד בשוד, "קפץ" נאשם 2 ואמר: "איזה שוד? מה שוד?" ונראה מסוגל "לעמוד על שלו". דברים אלה מקהים ומעמידים בסימן שאלה את טענת הנאשם, שעלתה בחקירה הנגדית בבית המשפט, שלפיה בחקירתו הראשונה השיב כפי שהשיב רק בשל כך שהיה זרוק כמו כלב ובגלל שדרכו עליו, וכן כי היה "מפוצץ מכאבים". חשוב לציין עוד, כי אותה גרסה ראשונית, גרסת העבודה אצל עטיה, היא גרסתו עד עתה, כך שלא ברורה הטענה להשפעת היחס השוטרים כלפיו, או כאביו, על תשובותיו.

בחקירתו הבאה של נאשם 2 (ת/5 - ת/5ב), שנערכה בחלוף מספר שעות (12.2.15 בשעה 04:53) חזר על גרסת העבודה אצל עטיה, מסר שאינו יודע בדיוק כמה כסף הרוויח בימים הללו ("1,000, 1,200 ככה"), טען שאינו מכיר את נאשם 1 - הוא לא ראה מי נעצר איתו, לא ראה מי היה איתו בבית החולים (אף שנאשם 1 שכב מיטה לידו בבית החולים), אינו מכיר את השם מוחמד עווידה ואינו מכיר את מי ששכב מיטה לידו בבית החולים. הכחיש שבאותו יום היה במקום אחר כלשהו, מלבד אשדוד, הכחיש שהיה ברמלה, וטען שברח מהשוטרים בגלל שאין לו אישור. כאשר השוטר הטיח בפניו כי שדד נהג מונית, עשה תאונה עם המונית וברח מהשוטרים, הגיב: "תביא לי טביעות... טביעות אצבע משהו שאני הייתי שם. שאני הייתי במונית".

נאשם 2 נחקר שוב ב-18.2.15 בשעה 12:20. בחקירה זו שינה הנאשם גרסה וטען שהתיק שלו הוא תיק בטחוני ועליו להחקר בשב"כ [גרסת השב"כ]. לפיכך, הפעם טען שלא נכנס כדי לעבוד, אלא כדי "לעשות משהו ולחזור". בחקירה זו אמר שהוא מכיר את נאשם 1 וכאשר נשאל מדוע הכחיש זאת בחקירה קודמת אמר שלא ראה את הפנים שלו, וטען שהחוקר לא אמר לו את שמו של נאשם 1. כשנשאל מתי ראה את נאשם 1 בפעם הקודמת, עובר למעצרו, אמר שאינו יודע. לאורך כל החקירה דיבר בלשון רבים. כבר בתחילה, עוד בטרם נשאל שאלה, אמר לחוקר: "התיק שלנו לא אצלך... הוא בשב"כ.. התיק שלנו זה היה בטחוני...", ובהמשך: "לא שדדנו מונית. לא עשינו שום דבר", "מה שקרה אנחנו נספר שם [בשב"כ - מ.ב.נ.]... הפעולה שלנו היא לאומית... אנחנו תושבי הגדה". כאשר נשאל למי הוא מתכוון כשאמר "אנחנו" השיב "אני לבד" והוסיף "יצאה בטעות המילה" (ת/6 - ת/6ב). כיום אין נאשם 2 טוען עוד את גרסת השב"כ, ולכן אין צורך להתעמק בה. למען הסר ספק יצוין שזמיר, שחקר את נאשם 2 והבין מדבריו שהוא עובד עם השב"כ, יצר קשר עם השב"כ לאחר שהועלתה הטענה הנ"ל וערך בדיקה, שממנה עלה כי אין כל קשר בין נאשם 2 לשב"כ (ת/21 - מזכר מיום 19.2.15 בעניין זה, ועדותו של זמיר בבית המשפט - פרוטוקול 27.1.16, עמוד 16).

בתחילת עדותו בבית המשפט (פרוטוקול 16.3.16, עמודים 104 - 115 ופרוטוקול 23.3.16, עמודים 109 - 126) ביקש נאשם 2 להיעזר במתורגמן. לטענתו, הוא יודע עברית, אך יש דברים שקשה לו להסביר מהר. לבקשתו, המשיך בעדותו באותו יום, ולדין הבא הוזמנה מתורגמנית. כפי שציינתי בהחלטתי ביום 16.3.16 (עמוד 105), לא זו בלבד שנאשם 2 מדבר עברית ומבין עברית, אלא שהעברית שבפיו יפה וטובה. חרף האמור, הוזמנה - כאמור - מתורגמנית להמשך.

בבית המשפט חזר על גרסת העבודה אצל עטיה ואמר כי עבד בשיפוצים עם עטיה במשך שלושה ימים ולאחר סיום העבודה היה בדרכו הביתה כשראה את מחסום המשרה. עטיה הוריד אותו כ-150 או 200 מטר לפני המחסום (לטענת הנאשם - לא רצה לסבך את עטיה, מאחר שידע שאין לו אישור). הוא החל ללכת ברגל אך כששמע את היריות החל לרוץ. הייתה ניידת משטרה שבאה לכיוונו, אך לא היה עליה "פנס דלוק". לטענתו, אם היה פנס דלוק היה חושב משהו אחר. עוד טען כי הניידת באה לדרוס אותו. הוא הלך ליד הברזל שבצד הכביש, הם פתחו את הדלת, לא אמרו לו לעצור ולא חיכו. אחרי שדרסו אותו הלך עוד שלושה, ארבעה מטר ונפל על פניו. התחילו לתת לו מכות רצח ושמו עליו אזיקים. גם בניידת נתנו לו מכות וגם בתחנה, שלשם לקחו אותו. לדבריו היה "כולו דם" וכל הידיים שלו היו פתוחות וגם צלעות החזה שלו היו שבורות. לטענתו, "זרקו אותי שם, כמעט שעתיים". עוד טען שלאחר מכן לקחו אותו באמבולנס וגם באמבולנס נתנו לו מכות. זאת עשו שניים - אחד שהיה מתנדב במשטרה ועוד אחד, שאת שמותיהם אינו זוכר. "התחילו לתפוס את הפנים שלי כמו שתופסים חתול, והתחילו לקלל ולהשפיל, ונתנו לי מכות באמבולנס גם נתנו לי מכות". גם בבית החולים, כשתפרו לו את הידיים, אל מול האזרחים שהיו במקום, השוטרים קיללו אותו והשפילו אותו. אשר להכחשת ההיכרות עם נאשם 1 - הוא טען ששאלו אותו על "מוחמד", מי זה מוחמד, והוא אמר שאינו יודע במי מדובר. בדיעבד הבין שמדובר בבן עיר שלו, מרמאללה, והוא הכיר אותו שכן מוחמד ואימו היו מגיעים לבאסטה שלו, שבה מכר ירקות, וקונים אצלו. לשאלת הסניגורית השיב שבתחילה הכחיש שהוא מכיר אותו כי לא ידע במי מדובר. "לא יודע מי זה מוחמד. זה מיליון מוחמד יש לנו. בכל בית יש מוחמד". חשוב לציין, כי תשובה זו אינה עולה כלל ועיקר עם מה שנשאל בחקירה. הוא נשאר מיהו זה שנעצר עימו, שהיה יחד איתו בבית החולים וגם נשאל אם הוא מכיר את מוחמד עואודה. מדובר בשלושה איפיונים מדויקים ושונים, ובשום שלב הוא לא נשאל רק על "מוחמד", כך שההסבר שלו כי הכחיש את ההיכרות בשל כך שלא ידע על איזה מוחמד מדובר, כי "בכל בית יש מוחמד" אינו תואם את המציאות.

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע בחקירה השלישית חזר בו מגרסת העבודה אצל עטיה ומסר את גרסת השב"כ (קרי: כי העניין שלו הוא עניין בטחוני). לכך השיב שעשה כן בגלל המכות שקיבל והכאבים בידיו ובמקומות נוספים, שבהם היה נתון. דא עקא, שגרסתו היא שקיבל מכות עובר לשתי חקירותיו הראשונות, וקשה להבין כיצד מכות אלה השפיעו עליו דווקא למסור את גרסת השב"כ (בהשוואה לגרסתו הנוכחית) בחקירה בחלוף שבוע. בהמשך, כאשר התובעת הקשתה עליו בעניין זה, טען שכלל לא נחקר עובר לפינוי לבית החולים (עובדה שאינה נכונה, כעולה מ-4/ת - 4/ב), וכאשר שב מבית החולים היה רגוע, שכן קיבל זריקות. לכן החקירה שבה מסר גרסה לא נכונה (גרסת השב"כ) הייתה השלישית, כאשר היה עדיין בכאבים קשים וכעס מאד על היחס כלפיו.

עוד טען נאשם 2 בחקירתו הנגדית בבית המשפט כי אמר שעבד עם עטיה באשדוד משום ששמע את השם הזה מפי אחרים. למעשה - אינו מכיר מקומות בישראל, אינו מכיר את אשדוד ואינו יודע איפה עבד. הוא גם טען שיצא ממקום העבודה בערך בשעה 19:00 או 19:30 בערב המעצר, וכשהתובעת שאלה האם לקח שעתיים להגיע משם עד המקום שבו נעצר, תיקן ואמר שיתכן שיצאו רק ב-20:00. נאשם 2 העיד שעבד לבד עם עטיה באותו מקום, וגם עטיה

לן איתו במקום העבודה. חרף עובדה זו, לא ידע לספר אף פרט לגבי אותו עטיה. לשאלת התובעת כיצד הוא מסביר את העובדה שבגדיו ונעליו היו נקיים לחלוטין, אף שלטענתו עבד בצבע וטיח באותם שלושה ימים ואף שלא נמצאו עליו בגדים להחלפה, השיב כי השתמש בבגדים של פועלים אחרים, לרבות נעלי בית, שמצא באתר הבניה ושהתאימו למידותיו. הוא אמר שהרוויח 1,200 - 1,300 ₪ בעבודה, וכי הוא חושב שנתפסו עליו כ-1,400 או 1,500 ₪. למעשה נתפסו עליו 2,080 ₪ (מזכר ת/28 של השוטר שמואל שאול).

אשר לארועים הסמוכים למעצרו טען נאשם 2 שהלך 6 - 7 דקות מרגע שעטיה הוריד אותו ועד שנעצר. הוא העיד כי ביקש מעטיה להוריד אותו לפני שהגיעו למחסום המשטרה, כשראה אורות כחולים וכלי רכב משטריים, משום שלא רצה לסבך את עטיה (בכך שלו עצמו לא היה אישור לשהות בישראל). בהמשך אמר שבתחילה הלך לצד הכביש, אך החל לרוץ כאשר שמע את היריות. לטענתו, בארוע עצמו ביקשו השוטרים לדרוס אותו עם הניידת באופן מכוון, והוא אכן נדרס. כאשר התובעת עימתה אותו עם העובדה שזו הפעם הראשונה שהוא מעלה טענה שנדרס על ידי הניידת, וכי גם בתעודה הרפואית (ת/61) לא נכתב כי הוא נדרס, השיב שדרסו אותו עם הדלת של הניידת. חרף טענת הדריסה המכוונת וטענותיו הנוספות כלפי השוטרים (כי הוכה והושפל), לא הגיש תלונה למח"ש אלא בעיצומו של הליך ההוכחות, בתחילת מרס 2016, סמוך לפני עדותו. הסיבה לעיכוב: "לא ידעתי את המספר שלהם, לא ידעתי כלום" (פרוטוקול 23.3.16, עמוד 111, שורה 30). הוא טען (בניגוד לעדויות השוטרים) כי הניידת לא הפעילה אורות או סירנה, ולא כרזו לו לעצור. בחקירתו הנגדית גם העלה את תזת ההגנה שלפיה אין זה הגיוני שאדם שביצע שוד ילך על הכביש, ולא יברח לשטח הפתוח. היינו - הוא הלך על הכביש משום שהבעיה שלו היא קטנה, קרי: רק שהייה בלתי חוקית, והוא לא היה מעורב בשוד, שזו "בעיה רצינית". ובמילותיו: "אני הולך ליד הכביש מהצד יש לי שטח פתוח, אם הייתה לי בעיה רצינית הייתי הולך לשטח הפתוח, למה שאני אלך ברחוב? אני הלכתי ברחוב" (פרוטוקול 16.3.16, עמוד 114).

כאשר עומת נאשם 2 עם הכחשתו את ההיכרות עם נאשם 1 טען שכאשר נשאל לגביו, לא ידע באיזה "מוחמד" מדובר ולכן הכחיש את ההיכרות. הוא טען שאינו יודע את שם משפחתו של נאשם 2 ולכן גם אמירת שם משפחתו על ידי החוקר לא סייעה לו. הוא טען שרק לאחר מעצרו, כאשר גם הוא וגם נאשם 1 הובאו לבימ"ר ניצן, ראה לראשונה את נאשם 1. טענה זו עומדת בסתירה לגרסתו של נאשם 1, אשר ציין שהם ראו זה את זה בבית החולים (פרוטוקול 16.3.16, עמוד 98, שורה 13).

טענות ההגנה בעניינו של נאשם 2

37. הסיגורית טענה כי יש לקבל את גרסתו של נאשם 2, להרשיעו רק בשהייה בלתי חוקית בישראל ולזכותו מהשתתפות בשוד, שכן גרסה זו היא האמת, ומכל מקום - היא סבירה ובודאי שאין לומר שהמאשימה הוכיחה במידה הנדרשת את השתתפותו בשוד. בכל מקרה אין לייחס לנאשם 2 סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, שכן גם לגישת המאשימה, נאשם 2 לא נהג במונית ועל כן לא התקיימו התנאים להרשעה בעבירה זו.

ראשית - אין כל זיהוי של נאשם 2 כמי ששדד את המונית או יצא ממנה. נהג המונית לא זיהה אותו. איש מהשוטרים לא ראה את מי שיצא מדלת הנוסע במונית ברצף עד המעצר, באופן שיכול היה לקשור בין הנוסע לבין מי שנעצר על ידי הצוות של הררי. הזיהוי של מי שיצא מדלת המונית תואם אך בכלליות את נאשם 2 ואין מדובר בזיהוי ברמת ודאות שיכולה להספיק להרשעה.

שנית - גם באת כח נאשם 2 חזרה על כך שאין כל הגיון בתזה של המאשימה, שלפיה אדם שהשתתף בשוד ונמלט מהמשטרה יעשה כן בהליכה בשולי הכביש המהיר, כאשר לרשותו עומדת אפשרות של בריחה לשטח הפתוח שבציד הכביש. על קיומו של שטח פתוח, או שדה, העידו מספר שוטרים (**רועי זמיר**, פרוטוקול 27.1.16, עמודים 20 - 21, **יניב אחדות**, פרוטוקול 27.12.15, עמוד 51). נאשם 2 נתפס במקום שמזכיר כנתיב המשמש שב"חים או כלי רכב גנובים לחזרה למחסום מכבים או נעליו, כך אישרו גם חלק מהשוטרים הותיקים (**מפקח יוסי מסאלי**, פרוטוקול 9.2.16, עמוד 58). מדובר בציר מרכזי, שמוביל בחזרה ממרכז הארץ לרמאללה. כמי שאין לו אישור שהייה, היה ברור לנאשם 2 ששום דבר טוב לא יצא לו מהתקלות בשוטרים ולכן ברח מהם.

שלישית - הצוות בניידת של **יוסי הררי** העיד כי נתקל בנאשם 2 כשהגיע לשטח. הצוות שמע על הארוע כשהיה בתחנה. הוא יצא לדרך, הגיע לאזור, עשה פניית פרסה וכאשר נסע בכיוון ההפוך נתקל בנאשם 2, במרחק של כ-150 מטר מהמונית. יש להסיק שהדבר התרחש לפחות רבע שעה אחרי שהצוות קיבל את הדיווח הראשוני. לטענת הסניגורית, אילו יצא הנאשם מהמונית, אזי ברבע שעה היה מצליח להתרחק הרבה יותר מאשר 150 מטר מהמונית. דבר זה צריך להוביל למסקנה שגרסת נאשם 2 היא אמת: הוא לא יצא מהמונית, אלא רץ מנקודה אחרת על הכביש, ששם הוריד אותו עטיה, כששמע את ההתנגשות והיריות עשה "אחורה פנה" וכך נמצא באותה נקודה שבה נעצר.

מאחר שה-052 לא נקשר לנאשם 1, הרי שנאשם 1 לא נקשר למונית ומכיוון שהמאשימה מסכימה שנאשם 2 לא נהג במונית, לא ברור מי היה הנהג. נאשם 2 אישר, בסופו של יום, כי הוא מכיר את נאשם 1, אך זאת בשל היותם בני אותה עיר ומאחר שנאשם 1 נהג לקנות ממנו ירקות. אין להיכרות זו ולשוד דבר וחצי דבר. נאשם 2 הכחיש את הקשר בחקירתו, בין יתר ה"חזיות" שהעלה בחקירה, כמו ה"הזה" כי התיק הוא תיק בטחוני והוא צריך להחקר בשב"כ, בשל כעסו על השוטרים. אין לזקוף את ההכחשה הראשונית של ההיכרות לחובתו או לייחס לה משמעות כלשהיא. כאשר לא ברור למי שייך ה-052, לא די במחקרי התקשורת כדי לקשור את נאשם 2 למונית.

אמנם, מחקרי התקשורת והאיכונים אינם תואמים את גרסת נאשם 2 לגבי מקום המצאותו עובר למעצר. אך בהעדר זיהוי של נאשם 2 על ידי מי מאלה שיכלו לזהותו - לא די באיכונים כדי להוביל להרשעה. גם אם גרסאותיו של נאשם 2 מעוררות קשיים, לא די בכך כדי לייצר תשתית ראיתית להרשעה.

לעניין העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה: אפילו אם יוכח שנאשם 2 היה במונית ושותף לשוד, על מנת לקשור את מי שלא נהג לעבירה זו צריך להוכיח איחוד כוונות בין הנוסע לנהג, וצריך כוונה מיוחדת לסכן חיי אדם. אלה לא הוכחו. הנאשמים לא נחקרו לגבי מה שדיברו ביניהם בשעת ההימלטות ולכן לא ניתן להסיק קיומה של כוונה משותפת.

הכרעה לעניין נאשם 2

38. סבורני שהמאשימה הוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, את השתתפותו של נאשם 2 בשוד ובבריחה שאחריו. הנאשם הודה כי מכשיר הטלפון ה-054 שייך לו והיה בחזקתו בכל המועדים הרלוונטיים (פרוטוקול 23.3.16, עמוד 123, שורה 13 ואילך). הוכח כי נאשם 2 אכן בפתח תקווה בשעה שהשוד הראשון עלה למונית בפתח תקווה. הוכח כי

הוא אוכן בסמוך למקום ביצוע השוד סמוך לפני ביצוע השוד. הוכח כי הוא קיבל שיחת טלפון ממכשיר הטלפון שנמצא במונית, ה-052. כזכור, מיד לאחר ביצוע שיחה זו בוצע השוד, באיזור צומת מצליח, ומכשיר הטלפון של נאשם 2 אוכן באותו איזור בשעה 21:32. בשעות שקדמו לשוד היו התקשרויות רבות מאד בין שני מכשירי הטלפון הללו, ומרגע ביצוע השוד אין כל התקשרות בין השניים.

ראיות אלה הן אמנם ראיות נסיבתיות, אך הן ראיות חזקות מאד. לכך יש להוסיף את הראיות על כך שמי שהיה הנוסע במונית ברח מהמונית לכיוון שבו נתקלו שוטרי צוות הררי בנאשם 2. התיאור הכללי של מי שברח מהמונית תואם, בקירוב טוב, את נאשם 2, כך, בפרט, אם ניקח בחשבון שהשעה הייתה סמוך לפני 22:00 והארוע היה מהיר וסוער. נאמר כי לבש חולצה אופווייט חום בהירה יחסית, עם ז'קט/מעיל שחור מעל, וג'ינס. היה עד שתיאר אותו כלובש חולצה שחורה (בפועל אכן לבש חולצה בצבע אופווייט/חום בהיר ומעליה ז'קט שחור ומכנסי ג'ינס, כפי שניתן לראות בסרטון החקירה **ת/4**). עוד נאמר כי מבנה גופו הוא מלא/שמנמן (והוא אכן כזה). נוסף לכך את סמיכות הזמנים שבין בריחת הנוסע מהמונית להתקלות בין נאשם 2 לניידת ואת העובדה שלא היו אזרחים אחרים שהסתובבו בשולי הכביש באותה עת. בניגוד לחישובי הזמן שערכה הסניגורית, צוות הררי יצא מתחנת המשטרה עם קבלת דיווח על ארוע השוד ועל מונית שנוסעת בכביש 443 לכיוון צומת שילת, ולא בשעת עצירת המונית ובריחת השודדים מתוכה. לכן לא רק שהטענה כי חלפה לפחות רבע שעה היא ספקולציה - היא אינה נסמכת על העובדות הנכונות. איש מהשוטרים הרלוונטיים לא נשאל על פרק הזמן שחלף בין קבלת הידיעה על ההתנגשות ויציאת השודדים מהמונית ועד ההתקלות בנאשם 2. הם נשאלו רק על המרחק הפיזי.

כפי שצינתי לעיל בנוגע לנאשם 1, מסקנתי היא שמכלול הראיות הנ"ל מקיים את השלבים הראשון והשני של המבחן התלת-שלבי שהוזכר **בעניין ג'בארין**, קרי: ניתן להשתית על המכלול האמור ממצאים עובדתיים, ומסכת הראיות בכללותה מקימה מסקנה לכאורית, שלפיה נאשם 2 אחראי למעשים המיוחסים לו. למסקנה לכאורית זו אני מגיעה על יסוד צירופן של ראיות התקשורת, בראש וראשונה, והראיות הנסיבתיות הנוספות שהזכרתי, גם יחד, תוך הערכה מושכלת של הראיות הללו, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. משכך, יש לעבור לשלב השלישי של המבחן, שבו עובר הנטל הטקטי אל כתפי הנאשם ועליו להציע הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות.

נאשם 2 לא נתן כל הסבר חלופי לראיות התקשורת. הוא הסתפק באמירה שאינו יודע כיצד אוכן מכשיר הטלפון שלו, שהיה איתו כל העת, בכל המקומות הרלוונטיים לשוד. הוא לא ידע להסביר מהן אותן שיחות טלפון מרובות בינו לבין מחזיק ה-052, הוא טען כי אינו יודע של מי הטלפון ובעיקר לא ידע להסביר את השיחה שקיבל מאותו מכשיר דקות לפני ביצוע השוד.

הסבריו לשקרים שמסר בחקירותיו, החל מהכחשת ההיכרות עם נאשם 1 (ללא כל סיבה נראית לעין) והמשך בהעלאת "גרסת השב"כ" אינם עולים בקנה אחד עם העובדות האחרות שהוכחו.

מעבר לכל אלה, גרסת העבודה אצל עטיה מלאה בסימני שאלה, כשלעצמה: נאשם 2, שעבד לטענתו בעבודות שיפוץ וצבע, נמצא בבגדים נקיים לחלוטין. הטענה כי הסתמך על כך שימצא בגדים חלופיים, לרבות נעליים, ואכן מצא בגדים כאלה, היא תמוהה. תמוהה העובדה שלא ידע לומר בדיוק כמה כסף הרוויח (כאשר ברור כי מי שיוצא לעבודה

תוך סיכון עצמי, כפי שעשה הנאשם לטענתו, אמור לדעת לפחות בקירוב מה היו פירות עמלו, וסכום הכסף שנתפס עליו בפועל גבוה ביותר מ-500 ₪ מהסכום שהוא טען שהיה ברשותו. תמוהה העובדה כי לא ידע למסור אף פרט על אותו עטיה, אף שלטענתו הם עבדו רק שניהם ביחד במשך שלושה ימים, ואף לנו בצוותא באתר הבניה.

39. סוף דבר - הונחה תשתית ראייתית המבססת מסקנה שלפיה נאשם 2 אחראי למעשים המיוחסים לו. הוא לא הציע כל הסבר חלופי לראיות הללו וגרסתו שלפיה היה במקום הארוע בדרכו הביתה מהעבודה אצל עטיה, וברח מהשוטרים מאחר שנעדר אישור עבודה, אינה מתיישבת עם הראיות ואינה יכולה לשמש הסבר חלופי. לפיכך המסקנה היחידה האפשרית היא כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

ניתוח משפטי

40. לאחר שקבעתי כי שני הנאשמים ביצעו את המעשים המיוחסים להם בכתב האישום, אעבור לדון במשמעות המשפטית של קביעה זו והאם הוכח שהם ביצעו את העבירות המיוחסות להם.

שוד בנסיבות מחמירות

41. סעיף 402 לחוק קובע:

"402 (א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.
(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים"

היסוד העובדתי של עבירת השוד, שיש להוכיחו על מנת להרשיע בעבירה זו, כולל - על פי האמור בסעיף קטן (א) את הרכיבים הבאים: (1) ביצוע פעולת גניבה מושלמת על פי ההגדרה הקבועה בסעיף 383 לחוק; (2) נקיטת מעשה אלימות (בין באיום ובין באלימות פיזית); (3) קיומה של סמיכות זמנים בין מעשה האלימות לבין ביצוע מעשה הגניבה; (4) פעולת האלימות נעשתה לצורך השגת החפץ הנגנב. מדובר ביסודות מצטברים (ע"פ 1160/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 27 [19.10.09] והאסמכתאות שם).

המאשימה ייחסה לנאשמים ביצוע של עבירת השוד בנסיבות מחמירות (סעיף קטן (ב)) וזאת נוכח העובדה כי עבירת השוד בוצעה הן בחבורה, של שניים ויותר, הן תוך שימוש באלימות כלפי אדם.

מכלל הראיות אין ספק כי גניבת המונית והפריטים הנוספים המוזכרים בכתב האישום (כסף מזומן, כרטיסי אשראי וטלפון חכם) בוצעה באמצעות תכנית משותפת, בצוותא חדא, כלשונו של סעיף 29(א) ו-29(ב) לחוק. עולה מאיכוני התקשורת, כפי שפירטתי בהרחבה לעיל, כי עובר לאירוע השוד הנאשמים שוחחו ביניהם על מנת לתאם את מקום

המפגש. המתלונן העיד כי שמע את נאשם 1 משוחח בטלפון עם אדם אחר כאשר השניים קבעו להיפגש וכביכול לסעוד יחדיו.

הנה כי כן, בענייננו, לאחר שקבעתי כי המעשים המיוחסים לנאשמים בכתב האישום הוכחו, ולאור עדותו של המתלונן, התקיימו הרכיבים העובדתיים: הנאשמים ביחד עם אדם נוסף הכו את המתלונן באמצעות אגרופים, תוך שאחד מהם צועק "צא מהמונית". לאור כך נמלט המתלונן מהמונית תוך שהוא בורח רגלית ממקום ביצוע העבירה. הנאשמים גנבו את המונית על תכולתה ונסעו מהמקום. משכך, הוכח כי הנאשמים ביצעו את מעשה השוד בצוותא.

אשר ליסוד הנפשי הדרוש לביצוע העבירה: מדובר במחשבה פלילית עם כוונה מיוחדת, שכן עבירת השוד היא עבירה התנהגותית שיש בה הוכחת יסוד נפשי של כוונה. ברור, אפוא, כי הנאשמים ביצעו את המיוחס להם כדי להשיג את הנכסים שנגנבו ופעולותיהם, כפי שתיארתי לעיל, מלמדות זאת היטב.

סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה

42. המאשימה ייחסה לנאשמים ביצוע עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, כמבצעים בצוותא (לפי סעיף 29 לחוק). היא לא ייחסה בכתב האישום חלופה ספציפית מהחלופות המנויות בסעיף 332 לחוק, לגבי עבירה זו, אך מהעובדות כפי שקבעתי לעיל עולה כי החלופה הרלוונטית לענייננו היא החלופה השנייה, וזו לשון סעיף 332(2) לחוק:

332. העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) ...

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים

מדובר בעבירה התנהגותית של יצירת סיכון, כאשר אין הכרח שאותו סיכון יתממש. מבחינת היסוד העובדתי נדרש כי יתמלאו התנאים הבאים: (1) הביטוי "מטפל" פורש בפסיקה גם כעשיית מעשה בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב (ע"פ 1184/00 מחמ"ד נ' מדינת ישראל, נד (3) 159, 167 [2000] [עניין מחמ"ד]); (2) "בנתיב תחבורה או כלי תחבורה" - אין הגדרה בחוק למושגים אלה ויש לפרשם על פי משמעותם הלשונית הרגילה. יוער כי הפסיקה הכירה בכך שהעבירה יכולה להתקיים גם כאשר הרכב עומד. בעניין מחמ"ד נקבע "תכליתה של ההוראה שנקבעה בסעיף 332 לחוק העונשין על כל חלופותיה היא להגן על הנוסעים המשתמשים בנתיב תחבורה להבטיח את התנועה בדרך" (פסקה 3).

אשר ליסוד הנפשי הקבוע לעבירה: מדובר, כאמור, בעבירת התנהגות שאינה דורשת תוצאה, קרי: יסוד נפשי מיוחד של "כוונה לפגוע" עובר לביצוע העבירה כמבטא את המניע או המטרה שלשמה נעשה המעשה. בית המשפט העליון פירש כוונה זו כך שדי "בשאיפה של העושה כי תתממש פגיעה בנוסע בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או כי תסוכן בטיחותו, מבלי שתידרש פגיעה בפועל" (ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל [29.6.05]). עוד נקבע כי יש להחיל בעבירה זו את כלל הצפיות, שלפיו כוונה תתקיים מקום שבו עושה הפעולה צפה כאפשרות קרובה לוודאי את

התממשות המטרה האסורה, ואפילו לא רצה בה.

בענייננו, מהעדויות כפי שפירטתי בהרחבה, עולה כי המונית הגיעה למחסום בנסיעה מהירה, תוך סיכון כלי הרכב והנוסעים בדרך. מעדותו של **אִיש**, אשר נסע בניידת סמויה מאחורי המונית, עולה כי בהגיעה למחסום המשיכה המונית בנסיעה רציפה, תוך שהתנגשה במספר כלי רכב. נוסף על כך היא גרמה לשוטר שמש, שעמד מחוץ לניידת במחסום, לזנק ימינה על מנת שלא להידרס, ונעצרה בסמוך למחסום. לזאת יש לצרף את עדותו של השוטר **שמש** כי המונית נסעה לכיוון המחסום במהירות גבוהה, והמשיכה לנסוע ללא עצירה, תוך ניגוח כלי הרכב בדרך, והיא נעצרה סמוך למחסום, לאחר פגיעה במספר כלי רכב שעמדו סמוך למחסום. לאלה יש להוסיף את עדויותיהם של השוטרים **שמואל ואחודת**, אשר סברו כי מדובר בפגיעה דריסה, והדבר מלמד על ההתרשמות של המסתכל מהצד לגבי הסכנה שנשקפה מצורת הנסיעה של הנאשמים, עד כי זו נראתה כמכוונת לפגוע בשוטר.

נהיגתו של נאשם 1 במונית יצרה סיכון למשתמשי הדרך ולביטחונם. נאשם 1 לא רק נהג באופן מסוכן, תוך "זיגזוג" בין הנתיבים כפי שהעיד **אִיש**, אלא נעצר רק לאחר שגרם לשוטר שמש לזוז הצידה במהירות על מנת שלא להיפגע. הוא לא עצר במחסום, ונעצר רק לאחר שפגע, כאמור, בכלי רכב אחרים שעמדו בסמוך. לפיכך אני קובעת כי נאשם 1 "טיפל" בנתיב תחבורה או כלי תחבורה באופן העונה על החלופות המנויות בהוראת סעיף 332(2) לחוק, תוך שהוא צופה מראש את התרחשות התוצאות של מעשיו כאפשרות קרובה לוודאי.

אשר לנאשם 2, שכאמור לא נהג במונית אלא ישב לצדו של נאשם 1, במושב הנוסע הקדמי (או במושב האחורי, מצד ימין), ועבירה זו מיוחסת לו כמבצע בצוותא: אני סבורה כי כלל הראיות במקובץ מלמדות כי הנאשמים פעלו במטרה משותפת ובצוותא חדא לאורך כל הדרך. כך, בטרם נסיעתם המסוכנת, קרי: בעת ביצוע עבירת השוד, תוך עשיית מעשי אלימות בנהג המונית, גניבת המונית ותכולתה. כך גם פעולותיו של נאשם 2 לאחר הנסיעה המסוכנת מלמדות, כפי שטענה המאשימה, על כוונתו לחמוק מהמשטרה וממעצר בכל מחיר. התנהגות זו משליכה גם על הלך רוחו בעת נסיעתם הפרועה של הנאשמים במכונית, הגם שבאותה נסיעה היה נאשם 2 רק נוסע, ודומני כי ניתוק ה"שותפות" בין נאשם 2 לבין נאשם 1 רק למשך הנסיעה הפרועה במונית, יהא ניתוק מלאכותי, שאינו עולה בקנה אחד עם הראיות. אם לא די באלה, ניתן להסיק גם מהתנהגותו של נאשם 2 בחקירה ובמשפט, שבהם הכחיש את הקשר בינו לבין נאשם 1 בקשר לאירוע השוד, על המטרה המשותפת ועל הרצון המשותף לחמוק מאימת הדין ולסייע זה לזה בכך (ר' דעת הרוב בע"פ 5751/98 **זיר נ' מדינת ישראל**, נג (2) 712, 719 [1999], שאליו הפנתה המאשימה, גם לעניין הסקת השותפות מההתנהגות לפני ואחרי הנסיעה הפרועה, וגם לעניין הסקת מסקנה מהתנהגות כל הנאשמים, לרבות הנוסעים ברכב, בחקירה, והגרסה שבחרו למסור לגבי מידת שותפותם באירוע הפלילי: "שלושתם מסרו גרסה שקרית באשר למקום הימצאם ולמטרת נסיעתם. שלושתם התנגדו בכוח למעצרים בסמוך למחסום עין כרם. איש מהם לא הציג גרסה בה טען כי הוא עומד מחוץ לאותו שיתוף". אוסיף, כי אף דעת המיעוט, של כבוד השופט קדמי, מתייחסת למצב שבו - שלא כבענייננו - אין ראיה למטרה משותפת של הנהג והנוסע לחמוק בכל מחיר מהמשטרה, ואין ראיה לשותפות של הנוסע בעבירה העיקרית).

מבחינת היסוד הנפשי, כאשר הנאשמים נוסעים במונית במהירות גבוהה, "מזגזגים" בין כלי רכב במטרה לפרוץ מחסום משטרה ועושים כן תוך פגיעה בכלי רכב בסביבתם, ברור כי הם התכוונו לפגוע בכלי הרכב, או - לכל הפחות -

צפו את האפשרות שפעולותיהם יביאו להתממשות המטרה האסורה, קרי: סיכון חיי חפים מפשע בכביש (בעניין זה ראה ע"פ 1214/08 **אלעסם נ' מדינת ישראל** (15.12.2008)). כזכור, הנאשמים טענו לאורך כל הדרך, ועד היום, כי הם אינם אלה ששדדו את המתלונן והם אינם מי שנהגו במונית, אלא לשיטתם הם "רק" שוהים בלתי חוקיים, שביקשו לצאת מישראל ולחזור לביתם בשטחים. משכך, לא מסרו גרסה באשר למה שהתרחש ברכב באותם רגעים שבהם הבינו כי פרוש בפניהם מחסום משטרי, וניתן להסיק על כך רק מהראיות החיצוניות.

מסקנתי היא כי הוכח הן לגבי נאשם 1, הן לגבי נאשם 2, ביצוע העבירה לפי סעיף 332(2) לחוק, של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה.

שהייה בלתי חוקית בישראל

43. הנאשמים הודו בביצועה של עבירת שהייה הבלתי חוקית בישראל. הוצגו גם הראיות הנדרשות, שלפיהן לנאשמים לא היו אישורי כניסה לישראל. משכך אני מקבלת את הודייתם וקובעת כי שניהם ביצעו עבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל, עבירה לפי סעיף 12(1) **לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952**.

נהיגה בקלות ראש (נאשם 1 בלבד)

44. אשר לעבירה של נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38 לפקודת התעבורה, אשר יוחסה לנאשם 1 בלבד: מכלל העדויות שנשמעו מהשוטרים עולה בבירור כי נאשם 1 הוא זה שנהג במונית. מעדויות השוטרים ונהג האוטובוס עולה כי הוא עשה כן תוך "זיגזוג" בין המכוניות במהירות ובאופן שיש בה כדי לסכן את הציבור. הדרך שבה התקרבה המונית לשוטר יניב שמש אף הובילה חלק מהשוטרים לחשוב כי מדובר בלא פחות מפיגוע דריסה. מאחר שנאשם 1 מכחיש כי היה במונית או נהג בה, הוא לא מסר כל פרטים לגבי אופן נהיגתו ומטבע הדברים, לא סתר את עדויות עדי הראיה הנ"ל.

יסודותיה העובדתיים של העבירה כוללים נהיגה בדרך בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות המהווה סכנה לציבור (אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימאלית שנקבעה). הפסיקה קבעה כי מדובר בנהיגה חסרת זהירות ורשלנית (ע"פ 2619/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 34 [30.11.14]), ומלשון החוק עולה כי מדובר ביסוד נפשי מסוג רשלנות. נהיגה בקלות ראש היא נהיגה בכביש, בצורה שהאדם הסביר לא היה נוהג כך. ראשית, משמצאתי שאופן נהיגתו של נאשם 1 היווה סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, הדבר כולל בתוכו, מיניה וביה, נהיגה מסוכנת שהיא מעבר לנהיגה בקלות ראש. שנית, לא יכול להיות ספק כי ה"זיגזוג" בין המכוניות שתואר, תוך פגיעה בהן, מהווה - עוד לפני שהגיע נאשם 1 למחסום ולשוטר שמש - נהיגה, שהיא לכל הפחות, בקלות ראש. לפיכך אני קובעת כי לגבי נאשם 1 הוכחה העבירה של נהיגה בקלות ראש.

סוף דבר

45. על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשמים, כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן, ולפיכך אני מרשיעה את הנאשמים בביצוע העבירות הבאות: שוד בנסיבות מחמירות

לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק; סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332 ביחד עם סעיף 29 לחוק; שהייה בלתי חוקית בישראל, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

נוסף על כך אני מרשיעה את נאשם 1 גם בנהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38 לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ו, 20 יוני 2016, במעמד הצדדים